

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • JUNI 2018

Liahona

**En åpenbaring som
har velsignet hele
verden, s. 12**

Gode fedre: Et glimt av
det guddommelige, s. 22

Uselvisk tjeneste for
dem som lider, s. 26

"Jeg har mottatt platene!"
ropte Joseph, s. 32

“EDLE FEDRE GIR OSS
ET GLIMT AV VÅR
**HIMMELSKE FADERS
GUDDOMMELIGE
EGENSKAPER.”**

PRESIDENT JAMES E. FAUST

Fra “En rettferdig fars innflytelse”, side 22.

Liahona, juni 2018

HOVEDARTIKLER

22 En rettferdig fars innflytelse
Av Megan Warren
Farsfigurene i mitt liv har lært meg om hvor viktig en rettskaffen far er.

26 Vi kan bære hverandres byrder
Av eldste Jeffrey R. Holland
Ved å ha Kristus-lignende empati med alle Guds barn kan vi delta i Mesterens arbeid.

32 Hellige: Kirkens historie – Kapittel 4: Vær på vakt
Etter å ha ventet i mange år mottar Joseph Smith til slutt platene – med formaningene om å Vær på vakt.

AVDELINGER

4 Portretter av tro: Devla Netane

6 Prinsipper for omsorgstjeneste: Fem ting gode lyttere gjør

10 Tjeneste i Kirken: Der det var behov for oss
Av Wilfried og Laura Eyi

40 Sagt av siste-dagers-hellige

80 Til vi ses igjen: Vår helligdom på sabbaten
Av president M. Russell Ballard

VI MINNES 1978-ÅPENBARINGEN

12 Utbredelsen av prestedømmets velsignelser
Hvordan 1978-åpenbaringen angående prestedømmet har velsignet enkeltpersoner, familier og Kirken.

OMSLAGSSIDEN
Foto: Christina Smith.

16 Åpenbaring for vår tid
Fire apostler minnes det de følte 1. juni 1978, da åpenbaringen om prestedømmet ble mottatt.

18 Velsignet på alle mulige måter
Av eldste Edward Dube
Første gang jeg hørte om restriksjonen angående svarte menn og prestedømmet, var jeg på misjon.

20 Vi verdsetter prestedømmet
Av Charlotte Acquah
Jeg ble døpt bare tre måneder etter at de første misjonærene kom til Ghana.

48

44 Utholdenhetens balansekunst

Av eldste Michael John U. Teh
Arbeid, skolegang, oppfostre en familie - hvordan balanserer vi vårt ansvar?

48 Å være ærlig overfor meg selv – og Gud

Av Faith Sutherland Blackhurst
Gud hjalp meg å gi slipp på min stolthet og ta til meg biskopens kritikk.

*Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret.
Tips: Hvordan kan du hjelpe søsknene dine?*

50 Livsforberedelse: Vil Hjelpeforeningen være kjedelig?

Av Charlotte Larcabal
Jeg fant ut at Hjelpeforeningen ikke var helt som forventet.

52 Livsforberedelse: Min første dag i eldstenes quorum

Av Dallin Luedtke
Jeg hadde mye å gi i eldstenes quorum hvis jeg var villig til å bidra.

54 Fra misjonsmarken: Ekstra hjelp

Av Allie Arnell

56 Vår spalte

58 Side etter side bekrefter at vi tror

Av Richard M. Romney
Venninnen min sa at mormonene ikke er kristne, så jeg bestemte meg for å finne ut hva vi lærer i Mormons bok.

60 Spørsmål og svar

Hvordan kan jeg bli tryggere på meg selv? Hva er dømmekraftens gave?

62 Oppdag dine gaver

Av Justina Lichner
Ønsker du å oppdage noen av dine gaver? Her er ni måter å komme i gang på!

64 Plakat: Åndelig lys

65 Det siste ordet: Lyset er alltid der

Av eldste Dieter F. Uchtdorf

76

66 La ditt lys skinne: Hun viser sin kjærlighet

Når jeg hjelper familien min, føler jeg vår himmelske Faders kjærlighet.

68 Leggetid for Felix

Av Heidi Poelman
Anton ville tilbake til dataspillet sitt – men det var enda viktigere å hjelpe broren.

70 Tortillaer og amigaer

Av Lindsay Stevens Tanner og Maryssa Dennis
Adriana delte gjerne en liten matbit med naboen, Margarita. Men hun var enda gladere for å kunne dele vennskapet med henne!

72 Musikk: Mirakelet

Av Shawna Belt Edwards

74 Apostler vitner om Kristus

Av eldste Dale G. Renlund

75 Vår himmelske Fader kjenner deg

Av søster Cristina B. Franco

76 Historier fra Skriftene: Moses følger Gud

Av Kim Webb Reid

79 Fargeleggingsside: Jeg kan være en fredsstifter

52

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlers quorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redaktør: Hugo E. Martinez

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Rådgivere: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R. Curtis Jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopschke

Administrerende direktør: Richard I. Heaton

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: Adam C. Olson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Francisca Olson

Tekst og redigering: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flittton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinkley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjon: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Forhåndstrykk: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykkerisjef: Steven T. Lewis

Oversettelse: Kirkens oversettelseskantor

Distribusjonssjef: Troy R. Barker

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 78 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Joanna Bjerga

Haraldskroken 31

4041 Hafsfjord

Tlf.: 41021116

E-post: jojobjerga@gmail.com

Nyhetsredaktør: Joanna Bjerga

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filippinsk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribatisk, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshalleisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkrområder.)

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Informasjon om opphavsrett: Enkeltpersoner kan kopiere stoff fra Liahona til personlig, ikke-kommersiell bruk (også til kall i Kirken), om ikke annet er oppgitt. Denne rettighet kan til enhver tid tilbakekalles. Visuelt materiell kan ikke kopieres hvis det er angitt restriksjoner i teksten under illustrasjonen. Spørsmål om opphavsrett kan sendes til Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2018 Vol. 82 No. 6. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

MER PÅ INTERNETT

Les artikler og send inn din egen på liahona.lds.org

Finn inspirerende og delbare budskap (på engelsk, portugisisk og spansk) på facebook.com/liahona

Send tilbakemelding til liahona@ldschurch.org

Abonnér via store.lds.org
Du kan også besøke et distribusjonssenter, spørre menighetens ledere, eller ringe 1-800-537-5971 (USA og Canada)

IKONER FRA GETTY IMAGES

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Bønn, 4, 16, 43, 44
Den hellige ånd, 16, 48
Dømmekraft, 60
Eldstenes quorum, 52
Familie, 4, 20, 44, 66, 68
Farsrollen, 20
Generalkonferanse, 56
Gjengivelse, 32
Hjelpeforeningen, 50
Jesus Kristus, 26, 58, 72, 74
Joseph Smith, 32
Kirkens historie, 32

Lydighet, 32, 76
Misjonærarbeid, 41, 42, 54, 75
Mormons bok, 32, 56, 58
Nadverden, 80
Omsorg, 26
Omvendelse til evangeliet, 75
Prestedømmet, 12, 16, 18, 20
Prioriteringer, 44
Profeter, 56, 76
Sabbaten, 80

Selvtillit, 60
Skriftene, 58
Stolthet, 48
Talenter, 62
Tjeneste, 6, 10, 26, 56, 66, 70
Tro, 4, 18, 44
Vennskap, 70
Vår himmelske Fader, 40, 43, 75
Ærlighet, 48
Åndelige gaver, 60, 62
Åndelig lys, 64, 66

EKSEMPLER PÅ TRO

Fire måneder ut i sitt andre svangerskap fikk Delva vite at barnet hadde en sjelden kromosomfeil kalt trisomi 13. Det var bare en liten sjanse for at barnet ville overleve, og fordi Delvas liv også kunne være i fare, rådet legene henne gjentatte ganger til å avslutte svangerskapet. Stilt overfor et usikkert utfall valgte Delva å stole på vår himmelske Fader uansett hva som skjedde.

CHRISTINA SMITH, FOTOGRAF

Delva Netane

California, USA

Da jeg var åtte og en halv måned på vei, tok jeg en 4D-ultralyd.

Ved tidligere ultralydundersøkelser kunne ikke legene se noen fysiske trekk. På grunn av dette sa de at vår datters hender ville være stubber og at ansiktet hennes ville være deformert. Bildene i en 4D-ultralyd er mer detaljerte, så da teknikeren begynte på ultralydundersøkelsen, så jeg min datters perfekte hånd vinke til meg på skjermen. Jeg så også to perfekte øyne og en perfekt munn. Jeg fikk en overveldende følelse av at hun ikke kom til å dø.

Da vår datter MeLa ble født, sto spesialister klar, men det ble ikke behov for dem. MeLa hadde ikke trisomi 13. Leger og spesialister kunne ikke forklare hvorfor, men min mann og jeg visste at det var et mirakel.

Prinsipper for omsorgstjeneste

FEM TING GODE LYTTERE GJØR

Å virkelig lytte vil hjelpe deg å vite hvordan du kan bidra til å dekke andres åndelige og timelige behov, slik Frelseren ville gjort det.

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum har sagt: “Enda viktigere enn å snakke er det kanskje å lytte... Hvis vi lytter med kjærlighet, trenger vi ikke lure på hva vi skal si. Det vil bli gitt oss – av Ånden.”¹

Det å lytte er en ferdighet vi kan lære. Når vi lytter viser vi vår kjærlighet til andre, bidrar til å knytte sterke bånd, og innbyr Ånden til å vel-signere oss med dømmekraftens gave slik at vi kan forstå andres behov.² Her er fem måter som kan hjelpe oss til å lytte bedre.

Finn felles ståsted

Du er kanskje ikke enig i alt som sies, men uttrykk enighet der du kan uten å gå på akkord med dine egne følelser. Å være omgjengelig kan bidra til å dempe angst og forsvarsmekanisme (se Matteus 5:25).

Tenk igjennom

Gjengi det du fikk høre og hvordan du oppfatter den andres følelser. Det lar dem vite om de har blitt forstått og gir dem mulighet til å gjøre det klarere.

Gi dem tid

Mange trenger tid for å samle tankene før de snakker. Gi dem tid til å tenke, både før og etter de sier noe (se Jakobs brev 1:19). Det at de er ferdig med å snakke, betyr ikke at de har sagt alt de har behov for å si. Vær ikke redd for stillheten (se Job 2:11–3:1 og Alma 18:14–16).

Vær oppmerksom

Vi tenker raskere enn folk snakker. Motstå fristelsen til å trekke forhastede slutninger eller til å tenke videre på det du vil si når de har sagt sitt (se Ordspråkene 18:13). Lytt heller i den hensikt å forstå. Svaret vil være bedre fordi det baserer seg på en dypere forståelse.

Avklar

Ikke vær redd for å stille spørsmål for å klargjøre noe du ikke forsto (se Markus 9:32). Klargjøring minsker muligheten for misforståelser, og viser din interesse for det som sies.

President Russell M. Nelson har sagt at vi skulle “lær[e] å lytte, og lytt[e] for å lære av hverandre”.³ Når du lytter i den hensikt å lære om andre, vil du være bedre i stand til å forstå deres behov og få tilskyndelser om hvordan du kan vise omsorg for dem rundt deg slik Frelseren ville gjort det.

Å lytte er å vise kjærlighet

En historie Eldste Holland delte, illustrerer styrken i å lytte:

“Min venn Troy Russell [rygget] sakte pickupen sin ut av garasjen... Han kjente at bakhjulet rullet over en hump... Han... gikk ut og fant sin dyrebare ni år gamle

sønn, Austen, liggende med ansiktet ned på fortauet... Austen var død.

Ute av stand til å sove og ute av stand til å finne fred, var Troy utrøstelig... Men inn i dette opprivende bruddet kom... John Manning...

Jeg vet oppriktig talt ikke hvilken plan John og hans juniorledsager fulgte for sine besøk til familien Russells hjem... Det jeg vet er at i fjor vår strakte bror Manning seg ned og løftet Troy Russell opp fra tragedien som skjedde i den oppkjørselen, akkurat som om han hadde løftet opp lille Austen selv. Som den...

WISE OMSORG SLIK FRELSEREN GJORDE

Da Jesus dro fra Jeriko, ropte to blinde menn til ham og sa: “Herre, ... miskunn deg over oss...”

Da stanset Jesus, og kalte dem til seg og sa: Hva vil dere jeg skal gjøre for dere?

De sa til ham: Herre, at våre øyne må bli åpnet!

Jesus ble grepet av medynk og rørte ved øynene deres. Straks fikk de sitt syn igjen, og de fulgte ham” (Matteus 20:30, 32–34).

Hva kan vi lære av måten Frelseren lyttet på?

bror i evangeliet han skulle være, tok John ganske enkelt over prestedømsomsorgen og ivaretakelsen av Troy Russell. Han begynte med å si: “Troy, Austen ønsker å få deg på beina igjen – også på basketballbanen – så jeg kommer til å være her hver morgen kl. 05:15. Vær klar...”

‘Jeg hadde ikke lyst til å bli med,’ fortalte Troy meg senere, ‘fordi jeg alltid hadde hatt Austen med meg... Men John insisterte, så jeg ble med. Fra den første dagen, snakket vi sammen – eller rettere sagt, jeg snakket og John lyttet... I begynnelsen var det vanskelig, men med tiden skjønte jeg at jeg hadde oppdaget min styrke i form av [John Manning], som var glad i meg og lyttet til meg til solen endelig gikk opp over livet mitt igjen.’”⁴ ■

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, “Vitner for meg”, *Liahona*, juli 2001, 16.
2. Se David A. Bednar, “Panel Discussion” (verdensomspennende opplæringsmøte for ledere, nov. 2010), broadcasts.lds.org.
3. Russell M. Nelson, “Lytt for å lære,” *Lys over Norge*, juli 1991, 22.
4. Jeffrey R. Holland, “Utsendinger til Kirken,” *Liahona*, nov. 2016, 62 og 67.

OPPFORDRING TIL Å HANDLE

Overvei hvordan du kan anvende disse prinsippene i din måte å yte omsorgstjeneste på. Spør dem du yter omsorgstjeneste til hva de har behov for. Lytt til svaret og Den hellige ånds tilskyndelser. Handle ifølge det du får høre.

Meningen med prinsipper for omsorgstjeneste er å lære oss å ha omsorg for hverandre – ikke at de skal deles i form av et budskap. Når vi blir kjent med dem vi blir tildelt, vil Den hellige ånd tilskynde oss til å vite hvilket budskap de kan ha behov for i tillegg til vår omsorg og medfølelse.

DER DET VAR BEHOV FOR OSS

Av Wilfried og Laura Eyi

En tilskyndelse til å flytte til Brooklyn, New York ga oss tjenestemuligheter og velsignelser som vi aldri kunne ha forestilt oss.

I 2013 bodde vi i Manhattan, New York. Vi elsket menigheten vår. Siden vi ventet vårt første barn, begynte vi å lete etter en større leilighet i menigheten. Vi fant en som virket perfekt, men det føltes ikke riktig.

Den våren begynte Laura å føle at vi kanskje burde flytte til Brooklyn. Wil var ikke så sikker. Vi visste ingenting om Brooklyn, og Wil ønsket å være i nærheten av investerings-bankjobben sin for å ha en kort pendlerreise på grunn av de lange arbeidsdagene sine. Vi bestemte oss for å be om det og lytte etter et svar under generalkonferansen.

Mens vi så talene på en laptop PC i studioleiligheten vår, fortalte eldste Stanley G. Ellis i De sytti om noe han hadde opplevd som medlem av et stavspresidentskap. Han sa at familier som flyttet til staven hans i Texas, ofte spurte hvilken menighet som var best. Bare én gang på 16 år hadde en familie spurt hvilken menighet som trengte hjelp.¹

Vi ble rørt av historien hans. Den ga svar på våre bønner. Så istedenfor

å bli i en menighet vi elsket, som vi følte oss vel i, og hvor barnestuen og Primær var fantastiske, fulgte vi eldste Ellis' råd og ba om hvor vi skulle flytte.

På den tiden virket vi som ordinansarbeidere i Manhattan New York tempel. En av arbeiderne der var godt kjent i New York City. Han foreslo to menigheter hvor han trodde vi kunne hjelpe – *begge i Brooklyn*.

Den første menigheten var for langt unna Wils arbeid. Den andre var nærmere, og vi følte at vi hadde funnet det rette stedet da vi besøkte menighetens nadverdsmøte. Mange av medlemmene var haitiske innvandrere. Ettersom Wil er fra Gabon og snakker fransk, følte vi at menigheten ville være et godt hjem for oss.

Bemerkelsesverdige opplevelser

Noen uker senere fant vi en leilighet, og flyttet inn. Wil ble snart kalt til å tjene på flere meningsfylte måter. Det tok litt tid å forstå språket, men han følte seg velsignet med at

han raskt ble kyndig nok i haitiansk-kreolsk til å kunne tolke for medlemmer på møter og under intervjuer. Laura ble også velsignet med å få virke i forskjellige kall, og vi engasjerte oss i misjonærarbeidet.

En av vennene vi fikk, var en ung undersøker som het Normil Romelus, som hadde kommet fra Haiti for å ta utdanning. Han kom hjem til oss sammen med misjonærene, og vi hjalp til med å undervise ham på fransk og kreolsk. Etter at Normil ble døpt, hjalp vi ham å gjennomføre Kirkens Pathway-program, hvor han møtte sin fremtidige hustru. Wil var takknemlig for å kunne delta på vielsen deres i Manhattan tempel.

Vi møtte også en trofast søster som kom til New York fra Haiti for å få kreftbehandling. Under oppholdene hennes gjorde menighetsrådet alt de kunne for å hjelpe henne og sørge for at hun hadde det hun trengte, herunder transport til og fra behandlingene. Vi ble velsignet med anledningen til å tjene og besøke henne i denne

perioden. Vi håpet på et bedre utfall, men hun døde.

Disse to erfaringene viser noe av det menigheten gjorde for folk – nemlig å hjelpe og støtte dem. Vi er takknemlige for disse og andre bemerkelsesverdige opplevelser.

Det som virkelig betyr noe

Vi lærte at når vi tjener Herren og hans barn, tar han vare på oss. Våre erfaringer i Brooklyn hjalp oss å holde bakkekontakten. De hjalp ikke minst Wil å bry seg mindre om statusen ved å jobbe i Wall Street og å huske hva som betyr mest. I investeringsbankbransjen arbeider nesten alle på søndager. Wil måtte av og til arbeide hjemmefra for å ta igjen det tapte, men Herren velsignet oss slik at han aldri behøvde å dra til konto- ret på søndager.

Da vi flyttet til Brooklyn, trodde vi at vi kom til å være en av bare to familier med små barn i menigheten. Men menighetens grenser ble endret to uker etter at vi flyttet inn, og flere

andre unge familier flyttet også inn.

Før eller siden vil vi flytte til Gabon. Vi føler at våre erfaringer i Brooklyn har gjort oss bedre i stand til å tjene Kirken og det afrikanske folk. Vi er takknemlige for at vi fulgte tilskyndelsen til å flytte. Herren

velsignet oss – og fortsetter å velsigne oss – på måter vi aldri kunne ha forestilt oss. ■

Artikkelforfatterne bor nå i Massachusetts, USA.

NOTER

1. Se Stanley G. Ellis, "Herrens måte", *Liahona*, mai 2013, 36-38.

UTBREDELSEN AV PRESTEDØMMETS VELSIGNELSER

Gud elsker alle sine barn, og har beredt en vei for hver av oss slik at vi kan komme tilbake til ham.

Redaktørens bemerkning: Sjelden er en hendelse så betydningsfull at alle husker hvor de var da de hørte om den. 1978-åpenbaringen om prestedømmet hadde denne innvirkningen på en hel generasjon av hellige. Det er umulig på den plassen vi har tilgjengelig å utforske historien om åpenbaringen og dens betydningsfulle innflytelse på Guds familie fullt ut, men som en del av feiringen av 40-års jubileet for åpenbaringen, formidler Liahona denne korte samlingen av personlige historier, etterfulgt av en kort innledning nedenfor. For mer detaljert informasjon, se listen over ytterligere ressurser på side 21.

Mormons bok forteller oss at “alle er like for Gud”, det være seg “svart eller hvit, trell eller fri, mann eller kvinne” (2 Nephi 26:33). Fordi Gud elsker alle, har han beredt en vei for hver av oss slik at vi kan komme tilbake til ham (se Moses 5:9; Trosartiklene 1:3). Gjennom hele Kirkens historie har derfor personer av enhver rase og etnisitet blitt døpt, og har levd som trofaste siste-dagers-hellige.

Det første presidentskap står under generalkonferansen i oktober 1978, da medlemmene enstemmig godtok Offisiell erklæring 2. Åpenbaringen angående prestedømmet velsignet familier og åpnet døren til templets velsignelser. Helt til høyre: En familie spaserer på tempelplassen til Accra Ghana tempel, ett av åtte templer som enten er planlagt, under oppføring eller i drift i Afrika.

FOTO AV DET FØRSTE PRESENTSKAP GJENGITT MED TILLATELSE FRA CHURCH HISTORY LIBRARY

Fra midten av 1800-tallet ordinerte ikke Kirken menn av svart afrikansk avstamning til prestedømmet og den lot heller ikke svarte menn eller kvinner delta i templets begavelses- eller beseglingsordinanser.¹ Det finnes ingen kjente opptegnelser som forklarer opprinnelsen til denne praksisen, og eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum har understreket at alle teorier som gis i et forsøk på å forklare restriksjonen, er myter, og må aldri videreføres “Uansett hvor velmenende forklaringene var, tror jeg nesten alle av dem er utilstrekkelige og/eller feilaktige... Vi vet simpelthen ikke hvorfor praksisen... fant sted.”²

Mange profeter og presidenter i Kirken, inkludert Brigham Young, hadde lovet at den dagen ville komme da alle verdige menn ville kunne motta prestedømmet. Med kunnskap om disse løftene og etter å ha vært vitne til svarte siste-dagers-helliges trofasthet, ba Kirkens ledere på midten av det 20. århundre “lenge og oppriktig... i bønn og påkallelse om guddommelig veiledning fra Herren.”³

Åpenbaring fra Gud

Denne veiledningen kom til president Spencer W. Kimball (1895-1985) “etter langvarig meditasjon og bønn i de fredfylte rom i det hellige tempel.” Den 1. juni 1978 åpenbarte Herren til sin profet og til medlemmene av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum at “den lenge bebudede

En ung mann underviser under et quorumsmøte i Paris, Frankrike, der de fleste menigheter har medlemmer fra mange land i hele verden.

dag nå [var] kommet da enhver trofast og verdig mann i Kirken [kunne] motta det hellige prestedømme, med kraft til å utøve dets guddommelige myndighet, og sammen med sine kjære få del i alle velsignelser som strømmer derfra, herunder også templets velsignelser.”⁴

Da de kunngjorde åpenbaringen, erklærte Det første presidentskap, “Vi erklærer høytidelig at Herren nå har tilkjennegitt sin vilje for å kunne velsigne alle sine barn over hele jorden.”⁵

Under neste generalkonferanse fremla Det første presidentskap åpenbaringen til Kirkens medlemmer, som godtok den som “Herrens ord og vilje” og vedtok enstemmig Offisiell erklæring 2 som en del av Skriftenes kanon.

Åpenbaringens virkninger

Åpenbaringen hadde dyptgripende innvirkning. Ikke bare hadde Gud gitt prestedømmets og templets velsignelser til alle medlemmer uavhengig av rase, men templets ordinanser kunne utføres for alle som noen gang hadde levd.

Med åpenbaringen kom muligheter til å utvide misjonærarbeidet, og medlemsantallet bredte seg raskt blant alle nasjoner, slekter, tungemål og folk.

Kirkens læresetninger

Ettersom Herrens verk har fortsatt å bre om seg over hele verden, har medlemmene opplevd en tidsepoke med større enhet. Ettersom Kirkens medlemmer i økende grad samhandler med andre fra mange nasjonaliteter og kulturer, har Kirkens ledere understreket betydningen av å ha kjærlighet til og styrke hverandre og fjerne fordommer og rasisme av alle slag.

“Vi må medfølende omfavne Guds barn og fjerne alle fordommer, heriblant rasisme, kjønnsdiskriminering og nasjonalisme”, sa utøvende president for De tolv apostlers quorum, president M. Russell Ballard. “La det være sagt at vi virkelig tror at velsignelsene ved Jesu Kristi gjengitte evangelium er til alle Guds barn.”⁶

I det han snakket om Guds evige familie, sa president Russell M. Nelson: “Kun ved å forstå Guds sanne egenskap som Fader kan man fullt ut verdsette menneskenes sanne brorskap. Denne forståelsen tilskynder en til å bygge broer av samarbeid istedenfor murer av adskillelse.”⁷

Vi går fremover sammen.

Selv om vi ikke vet alt, er det noen ting hver enkelt av oss kan vite. Vi kan vite at Gud elsker oss og har en plan for at vi alle skal bli en enhetlig, evig familie. Vi kan vite at dette er Herrens gjenopprettede Kirke og at han leder den gjennom sine profeter. Å ha et personlig

vitnesbyrd om disse sannhetene kan hjelpe oss når vi går fremover sammen gjennom de muligheter og utfordringer vi møter på veien til å bli Ham lik (se Moroni 7:48). ■

NOTER

1. Se “Race and the Priesthood”, Gospel Topics, topics.lds.org.
2. I “The Mormons” (intervju med Jeffrey R. Holland, 4. mars 2006), pbs.org/mormons/interviews; se også Dallin H. Oaks, i “Apostles Talk about Reasons for Lifting Ban”, *Daily Herald*, 5. juni 1988, 21.
3. Offisiell erklæring 2
4. Offisiell erklæring 2
5. Offisiell erklæring 2
6. M. Russell Ballard, “Vandringen fortsetter!” *Liahona*, nov. 2017, 106.
7. Russell M. Nelson, “Teach Us Tolerance and Love,” *Ensign*, mai 1994, 70.

ÅPENBARING FOR VÅR TID

Profeters og apostlers erindringer om 1978-åpenbaringen

Redaktørens anmerkning: President Thomas S. Monson var den siste levende apostel som var i rommet da Gud åpenbarte til Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum at tiden var inne for at prestedømmets velsignelser skulle gis til alle verdige medlemmer uavhengig av rase. Her er noen korte beretninger fra fire av Brødrene som var der den dagen.

Søken

President Spencer W. Kimball (1895-1985)
Kirkens 12. president

“Dag etter dag gikk jeg alene og meget høytidelig og alvorlig i rommene ovenpå i templet, og der sa jeg meg villig til å legge all min sjel i arbeidet for å fremme

verket. Jeg ønsket å gjøre det [Gud] ønsket...

Vi fikk del i den herlige opplevelse at Herren klart og tydelig tilkjennenga at tiden var inne da alle verdige menn og kvinner over hele verden kan bli medarvinger og ta del i alle evangeliets velsignelser. Som et spesielt vitne for Frelseren vil jeg at dere skal vite hvor nær jeg har følt meg til ham og til vår himmelske Fader da jeg ved utallige anledninger har besøkt templets øvre rom, og noen dager har jeg gått dit flere ganger alene. Herren gjorde det helt klart for meg hva som måtte gjøres.”

Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball (2006), 241, 242.

Bønnen

President Thomas S. Monson (1927-2018)
Kirkens 16. president

“På slutten av møtet med Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum, holdt vi en spesiell bønn ved alteret [i templet], uttalt av president

Kimball. Han bønnfalt Herren om lys og kunnskap angående denne saken som har så vidtrekkende konsekvenser. Det var en kilde til stor trøst for Brødrene å høre hans ydmyke bønn mens han søkte veiledning i sitt høye kall...

Det første presidentskap uttrykte senere takknemlighet for at ‘den fredens ånd og enhet som rådet på møtet... var den fineste som noen gang hadde vært og at det var et tegn på at Herren var tilfreds med vår rådslagning’...

Det var en tid for jubel, for vi hadde hørt Herrens profet erklære Herrens åpenbaring for denne tiden.”

I Heidi S. Swinton, To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson (2010), 393.

Diakoner i Manaus, Brasil, deler ut nadverden. På grunn av 1978-åpenbaringen kan verdige prestedømsbærere av alle raser forrette prestedømmets ordinanser.

Åpenbaringen

Eldste Bruce R. McConkie (1915-85)
I De tolv apostlers quorum

“Herren i sitt forsyn utøste Den hellige ånd over Det første presidentskap og De tolv... Åpenbaringen kom til Kirkens president, men den kom også til hver

enkelt som var tilstede. Det var ti medlemmer av De tolvts råd og tre fra Det første presidentskap som var samlet. Resultatet ble at president Kimball fikk vite, og hver og en av oss fikk vite, uavhengig av noen andre, ved direkte og personlig åpenbaring til oss, at tiden nå var inne for å gi evangeliet og alle dets velsignelser og forpliktelser, inkludert prestedømmet og velsignelsene i Herrens hus, til alle i hver nasjon, kultur og rase, også den sorte rase. Det var overhodet ingen spørsmål med hensyn til hva som skjedde eller de ord og det budskap som kom.”

“All Are Alike unto God” (andakt ved Brigham Young University, 18. aug. 1978), 4, speeches.byu.edu.

Forsikringen

President Gordon B. Hinckley (1910-2008)
Kirkens 15. president

“Det var en hellig og fredfull atmosfære i rommet. På meg virket det som om det ble åpnet en kanal mellom den himmelske trone og den knelende, bedende

Guds profet som ble ledsaget av sine brødre... Guds ånd var der. Og ved Den hellige ånds kraft mottok denne profeten forsikring om at det han ba om, var riktig, at tiden var inne, og at prestedømmets strålende velsignelser nå skulle tilbys alle verdige menn uavhengig av slektslinje.

Ved Den hellige ånds kraft kjente hver enkelt i den sirkelen det samme...

Ingen av oss som var tilstede ved denne anledningen, ble noen gang den samme igjen etter det. Heller ikke har Kirken vært helt den samme.”

“Priesthood Restoration”, *Ensign*, okt. 1988, 70.

Hør president Kimball og president Hinckley minnes sine opplevelser angående denne åpenbaringen på lds.org/go/061816.

Av eldste
Edward Dube
i De sytti

VELSIGNET PÅ ALLE MULIGE MÅTER

Hvordan åpenbaringen har velsignet meg, min familie og Kirken i Afrika.

Redaktørens anmerkning: Selv etter at 1978-åpenbaringen hadde opphevet restriksjonene når det gjaldt hvem som kunne ha prestedømmet, har mange medlemmer søkt etter å forstå hvorfor Gud tillot disse restriksjonene i utgangspunktet. Her deler eldste Dube sin personlige opplevelse angående dette spørsmålet.

Første gang jeg hørte om restriksjonen angående svarte menn og prestedømmet, var jeg på misjon. Jeg ble døpt

i 1984, etter at restriksjonen var opphevet. To år senere ble jeg kalt til å virke i Johannesburg Syd-Afrika misjon.

Da jeg tjenestegjorde i Bulawayo, Zimbabwe, besøkte min ledsager, eldste Francis Jack og jeg en mindre aktiv søster. Hennes mann var teologiprofessor i en annen kirke. Han spurte oss om hvorfor prestedømmet var holdt tilbake fra svarte menn med afrikansk avstamning. Han sa mange ting som plaget meg – ting jeg ikke hadde hørt om før. Da jeg gikk ut av rommet, følte jeg meg nedstemt og veldig mismodig.

Eldste Jack og jeg syklet tilbake til leiligheten uten å snakke. Da vi var kommet frem, så han på meg og sa, “Eldste Dube, hva er i veien med deg? Du ser veldig bekymret ut.”

“Hørte du ikke hva han sa?”, svarte jeg. “Hvordan kunne dette skje?”

“Eldste, tror du at vår himmelske Fader og Jesus Kristus viste seg for gutten Joseph?”

“Ja”, svarte jeg. “Men hva har det med dette å gjøre?”

“Det har alt med dette å gjøre”, svarte eldste Jack. “Vi tror på åpenbaring, gjør vi ikke?”

Jeg tenkte på det han hadde sagt, og det professoren hadde sagt. Den natten våknet jeg opp midt på natten. Jeg følte meg lykkelig og beroliget.

Svaret på ethvert spørsmål i evangeliet er knyttet til det som skjedde i 1820. Å vite at vår himmelske Fader og Jesus Kristus viste seg for Joseph Smith betyr at han var en profet, og at dette er Herrens kirke. Hvis vår himmelske Fader og Jesus Kristus viste seg for gutten Joseph, faller alle evangeliets prinsipper og spørsmål på plass. Dette er en åpenbaringskirke, og Herren åpenbarer bestemte fremgangsmåter til bestemte tider til sine tjenere, profetene, og det er det som ga meg fred.

Jeg begynte å hoppe opp og ned og vekket ledsageren min i det jeg ropte, “Ja, ja! Du har helt rett, eldste Jack! Vår himmelske Fader og Jesus Kristus viste seg for gutten Joseph! Dette er Herrens kirke!”

Opphevelsen av denne restriksjonen har vært til velsignelse for medlemmer over hele Afrika. Prestedømmet har velsignet meg og min familie på alle mulige måter. Det har vært til stor styrke for meg å ha templets velsignelser, velsignelsen av å vite at vi vil kunne bo sammen som familier for evig.

Ungdommer som deltar i templet i Preston, England. Etter 1978-åpenbaringen ble templets ordinanser tilgjengelig for alle som noensinne har levd på jorden.

Tilgang til prestedømmet har velsignet Afrika. Folket her er lykkelige og positive allerede, men evangeliet har gitt oss enda mer. Familier er veldig viktige i Afrika. Så templet blir sett på som en stor velsignelse. Kirken vokser veldig raskt her.

Medlemmene her lytter til Guds vilje, og vi går hen og gjør deretter. Dette har velsignet medlemmene. I en tid der noen områder i Afrika har 90 prosent arbeidsledighet, synes våre medlemmer å klare seg bra fordi de er selvhjulpne. Prestedømmet og ledelse fra prestedømsledere har velsignet oss.

Jeg er takknemlig til vår himmelske Fader og Jesus Kristus for muligheten til å bære prestedømmet, for velsignelsen det har vært i mitt liv, og hvordan det har velsignet medlemmer over hele det afrikanske kontinentet. ■

Eldste Edward Dube ble født i Zimbabwe, og han og hans hustru, Naume, har fire barn.

VI VERDSETTER PRESTEDØMMET

Av Charlotte Acquah

Hvordan 1978-åpenbaringen har velsignet meg og min familie.

Redaktørens anmerkning: Virkningene av åpenbaringen strakte seg ut over det å tilby prestedømsordinasjon til verdige menn av alle raser. Det ga alle prestedømmets velsignelser til alle folk, inkludert tempelordinansenes pakter med sine privilegier og forpliktelser. Charlotte Acquah, et tidlig medlem av Kirken i Ghana, drøfter måter åpenbaringen har velsignet hele hennes familie på, inkludert å være vitne til den offisielle etableringen av Kirken i Afrika, ha en prestedømsbærer i sitt hjem og bli beseglet som familie i templet.

Jeg hørte første gang om Kirken da min mor ble med Joseph W. B. Johnsons gruppe i 1968.¹ Jeg var omtrent 10 år gammel. Min fars forretninger gikk dårlig på grunn av kuppet i 1966, og familien gjennomgikk en vanskelig tid. Så min mor tenkte det var klokt å søke åndelig hjelp.

Før 1978-åpenbaringen var Kirken uformell fordi prestedømmet enda ikke var blitt gitt til de svarte. Etter åpenbaringen kunne Kirken etableres med prestedømsmyndighet. Jeg ble døpt den 24. februar 1979.²

Det tok min mann to år med studier – og litt kranling – å bli medlem av Kirken. Han ble endelig døpt i 1980, og fikk da prestedømmet. Han ble en veldig rolig person, i en slik grad at hans egne familiemedlemmer ikke kunne tro hvordan han hadde forandret seg. Han var varsom med prestedømmet han holdt og

forsikret seg også om at han alltid gjorde det som var rett overfor Herren. Uten prestedømmet, sier han at han ville ha søkt etter menneskers heder og ære. Men med prestedømmet har han lært at det som er viktigst er ditt ekteskap, ditt hjem, din familie og å yte tjeneste for andre.

I vår del av verden er det slik at hvis du er faren, blir det sånn som du sier. Men vi bruker ikke prestedømmet på den måten. Vi sitter sammen i et familieråd. Fedre hjelper sin hustru og sine barn å forstå at det han lærer dem er riktig.

Menn som er medlem av Kirken yter tjeneste for sin hustru istedenfor at hustruen yter tjeneste for dem. Det gjør at de har kjærlighet og fred med hverandre.

Første gang jeg så ham velsigne nadverden var under perioden det var forbudt med offisielle møter, fordi vi hadde nadverdsmøtet i vårt eget hjem.³ Vi var veldig glad for at han hadde prestedømmet på den tiden.

Ingen trengte å komme hjem for å velsigne nadverden for oss, han gjorde det. Det var spesielt, og vi elsket det.

Første gang jeg leste noe litteratur om at svarte ikke kunne ha prestedømmet var under møteforbudsperioden, da anti-mormon-litteratur begynte å bli mer kjent. Jeg var ikke så opptatt av det fordi jeg visste at Kirken er sann. Vi er opplært til å ikke støtte oss til noen men å sentrere vårt liv om Jesus Kristus og hans sonoffer. Så det er det min tro sentrerer seg om.

Den 17. desember 1996 kunne vi reise til Johannesburg Syd-Afrika tempel. Jeg var spent, spesielt da jeg hørte at vårt første barn, en guttebaby som døde etter noen få korte dager, skulle bli beseglet til oss. Jeg trodde han var død og borte, selv om jeg visste at han var uskyldig. Men det at han ble beseglet til oss var en åndelig opplevelse som jeg aldri vil glemme.

Så når folk spør meg om hvor mange barn vi har, sier jeg at vi har åtte barn. De spør, "Hvordan det?" Jeg sier, "Jo, den første venter på oss, så det er opp til oss å adlyde Guds bud og etterleve dem slik at vi kan vende tilbake og være sammen som en familie."

Prestedømmet er Guds kraft. Jeg har fått så mange velsignelser ved prestedømmet. Jeg blir alltid glad og oppløftet når barna ber sin far om en prestedømsvelsignelse. Da vet jeg at de stoler på ham og at de stoler på at vår himmelske Fader arbeider gjennom deres far, som bærer prestedømmet. Vi verdsetter prestedømmet i vårt hjem. Nå er tre av guttene våre gift, og de bruker prestedømmet i sine familier.

Jeg vet at prestedømmet er sant fordi det er Guds kraft, og det er en levende kraft fordi vår himmelske Fader lever. Han har gitt en del av den kraften til sine mannlige barn på jorden. Vi kvinner har del i prestedømmet. Jeg akter det høyt. Prestedømmet har hjulpet vår familie, og det fortsetter det å gjøre. ■

Artikkelforfatteren bor i Central Region, Ghana.

NOTER

1. På midten av 1960-tallet i Ghana, fikk Joseph William Billy Johnsen eksemplarer av Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle og folte at han var nødt til å opprette uoffisielle menigheter av Kirken.
2. Misjonærer ble første gang offisielt sendt til Ghana i november 1978.
3. Den 14. juli 1989 utviste Ghanas myndigheter misjonærene og forbød Kirken, men tillot medlemmene å ha møter i sine hjem. Atten måneder senere ga myndighetene uttrykk for at de var fornøyde med at Kirken lærer medlemmene å være lydige mot landets lover og fremmer harmoni blant rasene, og den 1. desember 1990 tillot Ghana at Kirkens aktiviteter kunne gjenopptas.

LÆR MER PÅ INTERNETT

- For et mer inngående studium, les Gospel Topics essay "Race and the Priesthood" på [topics.lds.org](https://www.lds.org/topics/race-and-the-priesthood).
- Les de mektige opplevelsene i flere svarte medlemmers førstehandsberetninger, som viser hvordan 1978-åpenbaringen påvirket deres liv og deres omvendelse:
 - Charlotte and William Acquah (Ghana), Helvécio and Rudá Martins (Brazil), og Joseph og Toe Freeman (USA) i "Witnessing the Faithfulness: Official Declaration 2" på [lds.org/go/061820a](https://www.lds.org/go/061820a).
 - George Rickford (England) i "I Will Take It in Faith" på [lds.org/go/061820b](https://www.lds.org/go/061820b).
 - Victor Nugent (Jamaica) i "It Was the Truth!" på [lds.org/go/061820c](https://www.lds.org/go/061820c).
- Se bilder og videoer av de første misjonærene i Vest-Afrika som fant hundrevis som var forberedt til dåp på [lds.org/go/061820f](https://www.lds.org/go/061820f).

En rettferdig fars innflytelse

*Ved å se hen til rettferdige farsfigurer
og min himmelske Fader, lærte jeg
hva ekte farskap er.*

Av Megan Warren

I oppveksten hadde jeg ingen jordisk far i livet mitt som kunne gjøre meg kjent med den slags kjærighet min himmelske Fader har til meg. I stedet iakttok jeg andre menn som utstrålte hans kjærighet og var eksempler på ekte farskap. President James E. Faust (1920-2007), annenrådgiver i Det første presidentskap, sa: “Edle fedre gir oss et glimt av vår himmelske Faders guddommelige egenskaper.”¹ Ved hjelp av eksempler fra mange farsfigurer, deriblant andre familiemedlemmer, ledere i Kirken, gode mennesker i Skriftene samt flittige hjemmelærere, lærte jeg om vår himmelske Faders karakter og de gode egenskapene jordiske fedre kan utvikle for å ta etter ham. Til slutt klarte jeg å vende hjertesorgen jeg følte fordi jeg manglet en jordisk far, til glede over det nære forholdet jeg kunne utvikle til min himmelske Fader.

Standhaftig og støttende

Vår himmelske Fader er uforanderlig. Vi leser at han “er den samme i går, i dag og for evig” (Mormon 9:9). Jeg har sett gode jordiske fedre følge vår himmelske Faders eksempel ved å være urokkelige. En god far er tro mot sitt ord i alle ting. Han forstår at standhaftighet hjelper barna hans å føle seg trygge og elsket, og han er tilstede i både vanskelige og gode tider.

FOTO AV ARTIKKELFORFATTEREN SAMMEN MED SIN MANN OG SIN DATTER, AV JESSE WARREN

Vår himmelske Fader forstår også hva slags hardt arbeid som kreves for å være verdig til å leve sammen med ham for evig. Han kjenner hver enkelt av oss ved navn, og han lar oss få utfordringer for å foredle oss. En god jordisk far lar også sine barn kjempe fra tid til annen fordi han vet at utfordringer gir muligheter til vekst.

Min mann er en talentfull kampsportutøver. Han ble undervist av sin far, og forteller at faren ofte var strengere med ham enn han var med de andre elevene. Farens disiplin styrket ham og hjalp ham å utvikle seg raskere. I likhet med vår himmelske Fader oppfordrer gode jordiske fedre sine barn til å gjøre sitt beste samtidig som de bidrar med sin styrke, kjærlighet og støtte.

“Gjerninger uten ende”

Vår himmelske Faders verk er evig og uten ende (se Alma 12:25-33). En god jordisk fars arbeid tar heller aldri slutt. Gode fedre gjør hele tiden gode gjerninger og søker rettferdighet. De er trofaste og ærlige i sin overholdelse av Guds bud. De setter egoistiske sysler til side for sin families beste. I “Familien – en erklæring til verden” har levende profeter sagt at “etter guddommelig forordning skal fedre presidere over sin familie i kjærlighet og rettferdighet, og de er ansvarlige for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for sin familie”.² Dette omfatter ikke bare fysisk beskyttelse, men også åndelig beskyttelse. Gode fedre leder ved eksempel og gir kjærlighet og råd til sine barn. De advarer også mot åndelige farer når det trengs.

En styrkende familiefortelling

I sin artikkel i *New York Times* “The Stories That Bind Us” [Historiene som forener oss] gir Bruce Feiler et innblikk i svekkelsen av familien. I disse studiene fant psykologer ut at de mest motstandsdyktige barna hadde opplevd en styrkende familieberetning som hjalp dem å føle at de tilhørte noe større. “Hvis du ønsker en lykkeligere familie,” sier Feiler, “må du skape, foredle og gjenfortelle historien om din families positive øyeblikk og din evne til å reise

deg etter de vanskelige. Denne handlingen alene kan øke sjansene for at familien din vil ha det bra i mange generasjoner fremover.”³

Et eksempel på dette finnes i Moses 1. Moses ble styrket av sin kunnskap om Guds plan og sin egen guddommelige identitet. Da Satan kom og fristet ham, svarte Moses standhaftig: “Hvem er du? For se, jeg er en Guds sønn i hans Enbarnes lignelse, og hvor er din herlighet så jeg skulle tilbe deg?” (Moses 1:13). Moses hadde så til og med mot til å befale Satan å vike fra ham.

Gode jordiske fedre styrker sine barn ved å minne dem om sin guddommelige identitet som Guds åndebarn. De bidrar til å bygge en sterk familie ved sitt gode eksempel og sørger for at barna også bidrar. Dette gir barna en sterk følelse av mål og mening og tro på å lykkes.

Min leting etter en god mann

Da jeg gikk på stevnemøter, ønsket jeg meg en evig ledsager som ville være en god far. Etter hvert som jeg vokste opp uten dette eksemplet i barndommen, ble det vanskeligere for meg å vite alle egenskapene som en god jordisk far burde ha. Jeg var skuffet over at min patriarkalske velsignelse ikke ga mer detaljert veiledning om personen vår himmelske Fader ønsket at jeg skulle gifte meg med. Den fortalte meg bare at jeg skulle prøve å finne en som kunne ta meg med til templet. Men selv denne tilsynelatende enkle instruksjonen ble satt på prøve. Selv om jeg hadde noen positive erfaringer med stevnemøter, tenkte jeg ofte at en slik mann neppe fantes, eller at det kanskje var meningen at jeg skulle gjennomgå endeløse følelsesmessige prøvelser for å nå mitt mål.

Til tross for min erfaringsdrevne angst fortsatte jeg å be om at jeg måtte finne en mann som ville være en rettskaffen far for mine barn, som ville elske dem og være tilstede i livet deres. I likhet med min trofaste mor visste jeg at uansett hva som skjedde, ville jeg alltid kunne få hjelp og støtte av min evige Fader.

Til min overraskelse og glede, ble min bønn besvart i henhold til vår himmelske Faders fullkomne timeplan. Det

En akvarell som artikkelforfatteren har malt av sin mann og sin datter. Hjemmelæreren – en av farsfigurene i livet hennes – inspirerte henne til å bli kunstner.

er som balsam for sjelen å se min manns kjærlige eksempel på hva en far burde være. Jeg er takknemlig for at han følger eksemplene som settes av profeter og apostler, og at han velger å verne om meg og elske meg uselvisk. Hans eksempel som en kjærlig ektemann er også til velsignelse for våre barn. Mitt hjerte er fylt av takknemlighet for hans trofasthet gjennom prøvelser, hans eksempel på hardt arbeid, hans verdighet til å utøve prestedømmet og den rene, urokkelige kjærligheten han viser som ung far.

Fedrene rundt oss

Det finnes ingen grense for en manns innflytelse som, i likhet med Moses, forstår hvem han er. Søster Sheri Dew, tidligere annenrådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap, sa at alle kvinner som viser omsorg, oppfyller morsrollen, selv om de ennå ikke er mødre. *“Vi er alle mødre i Israel,”* vitnet hun, *“og det er vårt kall å elske og hjelpe til med å lede den oppvoksende generasjon gjennom jordelivets farer.”*⁴ Menn som er gode eksempler, oppfyller rollen som fedre i Israel, og deres gode eksempel kan ha innflytelse utenfor deres egen familie.

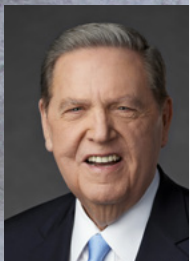
Etter mine utfordringer i barndommen er jeg overbevist om at vår himmelske Fader visste nøyaktig hva jeg trengte for å kunne stole på min evige ledsager. Han har satt mange standhaftige eksempler på farskap i mitt liv. Blant disse var min rettskafne bestefar, som elsket Herren, og en flittig hjemmelærer som forsto min families økonomiske begrensninger og tok meg inn som elev ved kunstatelieret sitt og inspirerte meg til å følge i hans fotspor i yrkeslivet. I mitt unge voksne liv mottok jeg også himmelsk helbredelse ved den uventede velsignelsen å få en rettskaffen stefar, som var tålmodig med min nøling med hensyn til å stole på en farsfigur, og som stadig viste meg vennlighet.

Ved disse farsfigurenes gode innflytelse har jeg funnet håp, helbredelse og glede. Jeg er takknemlig for alle som følger eksemplet som vår himmelske Fader har satt, og forsøker å være et eksempel på en god far. ■

Artikkelforfatteren bor i California, USA.

NOTER

1. James E. Faust, “Den som ærer meg, vil jeg ære”, *Liahona*, juli 2001, 54.
2. “Familien – en erklæring til verden”, *Liahona*, mai 2017, 145.
3. Bruce Feiler, “The Stories That Bind Us”, *New York Times*, 15. mars 2013, nytimes.com.
4. Sheri L. Dew, “Er vi ikke alle mødre?” *Liahona*, jan. 2002, 113.

Av eldste
Jeffrey R. Holland
i De tolv apostlers
quorum

“VI KAN BÆRE hverandres byrder”

Fra en tale til ansatte ved Kirkens familiekontor i juni 2017. Eldste Holland tilpasset denne versjonen til en bredere målgruppe.

Apostelen Peter skrev at Jesu Kristi disipler skulle være “medlidende” med hverandre (1 Peter 3:8). Mange av dere oppfyller denne befalingen hederlig og beundringsverdig hver eneste dag av deres liv. Behovet for medfølelse er utvilsomt like stort i dag som det noensinne har vært. Gjeldende data viser at rundt én av fem voksne i USA (43,8 millioner mennesker) opplever sinnslidelser hvert år.¹ Pornografi finnes i overflod, og ett nettsted fikk over 23 milliarder treff bare i 2016.² “Husstander med to foreldre er i [bratt] nedgang... i USA, mens skilsmisse, samboerskap og fødsler utenfor ekteskapet er i vekst... I dag er fire av ti fødende kvinner enslige eller bor sammen med en partner som de ikke er gift med.”³

For å kunne kalles Frelserens folk og stå i hans kirke, må vi være “villige til å bære hverandres byrder, så de kan være lette, ja, og [være] villige til å sørge med dem som sørger, ja, og trøste dem som trenger trøst, og stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting” (Mosiah 18:8-9).

For meg er det å bære en annens byrde en enkel, men kraftfull definisjon av Jesu Kristi forsoning. Når vi prøver å lette en annens byrde, er vi “redningsmenn... på Sions Berg” (Obadja 1:21). Symbolsk innretter vi oss etter verdens Forløser og hans forsoning.

*Vi kan kanskje ikke forandre på reisen,
men vi kan sørge for at ingen gjennom-
fører den alene. Det må da være dette
det vil si å bære hverandres byrder.*

**Når vi prøver
å lette en
annens byrde,
er vi "rednings-
menn... på Sions
Berg". Symbolsk
innretter vi oss
etter verdens
Forløser og
hans forsoning.**

Slik kan vi "forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte... [og] utrope frihet for de fangne og frigjørelse for de bundne" (Jesaja 61:1).

Guddommelig empati

La oss fortsette med temaet Jesu Kristi forsoning litt til. Hvis jeg forstår læren i beretningen om forsoningen riktig, opplevde Jesus Kristus stedfortredende – og bar byrden av – hele menneskehetens synder og sorger og vanskeligheter og tårer, fra Adam og Eva til verdens ende. Ved dette syndet han ikke, men han følte deres smerter og konsekvenser som har gjort det. Han opplevde ikke selv et mislykket ekteskap, men han følte deres smerter og konsekvenser som gjør det. Han opplevde ikke personlig voldtekt eller schizofreni eller kreft eller å miste et barn, men han følte deres smerter og konsekvenser som gjør det, og så videre og videre gjennom alle livets byrder og knuste hjerter.

Dette synet på hvordan forsoningen virker henspiller på det eneste virkelig guddommelige eksempel på *empati* som verden noen sinne har kjent til. Det finnes naturligvis ikke ord som fullt ut kan beskrive universets mest betydningsfulle handling, men i dag har jeg ikke noe bedre alternativ, så jeg bruker det.

Empati defineres som "den handling det er å forstå... og stedfortredende oppleve en annens følelser, tanker og opplevelser, enten tidligere eller nåværende".⁴ Som allerede nevnt

er dette en rimelig god beskrivelse av forsoningsprosessen, ikke minst hvis vi i tillegg til "tidligere" og

"nåværende" også legger til "fremtidige".

Vi vet alle at altfor mange av Guds barn lider i stillhet og alene. Ta for eksempel en ung mann som skrev til meg og uttrykte sitt vitnesbyrd i et bemerkelsesverdig godt formulert brev, for så å legge til at han sørger fordi han ikke ser noen tilfredsstillelse eller fremtidig glede for ham fordi han er tiltrukket av samme kjønn:

"Jeg står overfor et helt liv av ensomme netter og tunge morgener. Jeg deltar trofast i min menighet for unge enslige voksne, og hver uke forlater jeg kirken med vissheten om at jeg aldri helt kan passe inn. Jeg kommer aldri til å lære sønnen min å sykle. Jeg kommer aldri til å kjenne min lille datter holde fingeren min mens hun lærer å gå. Jeg kommer aldri til å få barnebarn.

Jeg vil komme hjem til et tomt hus dag etter dag, måned etter måned, tiår etter tiår, med mitt håp i Kristus som min eneste forankring. Noen ganger lurar jeg på hvorfor han ville gjøre dette mot meg, og be meg gjøre et så uoverkommelig offer. Jeg gråter om natten når ingen kan se det. Jeg har ikke fortalt det til noen, ikke engang mor og far. De og vennene mine... ville avvise meg om de visste det, slik de har avvist dem som har gått denne veien før meg. Jeg vil alltid leve på randen av samfunnet. Jeg kan velge enten å bli sjikanert og unngått fordi jeg er enslig, eller at andre synes synd på meg og ignorerer meg hvis jeg forteller hvorfor. Fremtidsutsiktene virker dystre. Er det da ingen balsam i Gilead?"⁵

Med så mye smerte og mismot og så mye håpløshet, burde vi i det minste prøve å

forsikre en slik person om at han ikke er alene. Vi skulle ubøyelig understreke at Gud er med ham, engler er med ham, og vi er med ham.

Empati. Det høres ganske utilstrekkelig ut, men det er en begynnelse. Vi kan kanskje ikke forandre på reisen, men vi kan sørge for at ingen gjennomfører den alene. Det må da være dette det vil si å bære hverandres byrder – for det *er* byrder. Og hvem vet når eller om de vil bli fjernet i jordelivet. Men vi kan gå sammen og dele på byrden. Vi kan løfte våre brødre og søstre slik Jesus Kristus har løftet oss (se Alma 7:11-13).

Og gjennom alt dette får vi absolutt en ny og forsterket forståelse av det Frelseren til syvende og sist gjør for oss. Som jeg en gang sa:

“I vår streben etter litt fred og forståelse i disse vanskelige sakene, er det viktig å huske at vi lever – og valgte å leve – i en fallen verden der guddommelige hensikter tilsier at vår streben etter guddommelighet vil bli prøvet om og om igjen. Det er svært betryggende i Guds plan at en Frelser ble lovet, en Forløser som ved hjelp av vår tro på ham, ville løfte oss seirende over disse prøvelsene og vanskelighetene, selv om kostnaden for å gjøre det ville være

ufattelig for både Faderen som sendte ham, og Sønnen som kom. Det er bare anerkjennelse av denne guddommelige kjærlighet som vil gjøre vår egen underordnede lidelse først utholdelig, dernest forståelig og til slutt forløsende.”⁶

Vi lærer raskt at vår beste og mest uselviske tjeneste ofte ikke er tilstrekkelig til å trøste eller oppmuntre på den måten folk trenger. Eller hvis vi lykkes én gang, synes vi ofte ikke å kunne gjenta det. Vi er heller ikke superhelter når det gjelder å hindre at de vi bryr oss om, faller tilbake. Alt dette er grunnen til at vi til syvende og sist må vende oss til Jesus Kristus og stole på ham (se 2 Nephi 9:21).

Det hender ofte at vi ikke kan hjelpe – eller i hvert fall ikke kan opprettholde vår hjelp eller gjenta den når vi noen ganger lykkes. Men Kristus kan hjelpe. Gud Faderen kan hjelpe. Den hellige ånd kan hjelpe, og vi må fortsette å prøve å være deres representanter og hjelpe når og hvor vi kan.

Styrk deg selv

For de av dere som oppriktig prøver å bære en annens byrder, er det viktig at dere styrker dere selv og bygger dere opp igjen når andre forventer så mye av dere og tar så mye av deres energi. Ingen er så sterke at de aldri føler

Den tjeneste vi yter når vi bærer hverandres byrder, er avgjørende – det er bokstavelig talt Mesterens arbeid.

seg trette eller frustrerte eller ser behov for å ta vare på seg selv. Jesus opplevde utvilsomt denne utmattelsen, at styrken hans ble tappet. Han ga og ga, men det hadde sin pris, og han kjente virkningen av at så mange var avhengige av ham. Da kvinnen med blødninger rørte ved ham i folkemengden, helbredet han henne, men han sa også “at en kraft gikk ut fra ham” (se Markus 5:25-34).

Det har alltid forundret meg at han kunne sove gjennom en storm på Gennesaretsjøen som var så heftig og så voldsom at disiplene som var erfarne fiskere, trodde at skipet var i ferd med synke. Hvor trøtt er man da? Hvor mange prekener kan du holde, og hvor mange velsignelser kan du gi uten å bli helt utslitt? Omsorgspersoner trenger også omsorg. Man må ha drivstoff på tanken før man kan gi det til andre.

Rosalynn Carter, styreleder for organisasjonen Rosalynn Carter Institute for Caregiving, sa en gang: “Det finnes bare fire forskjellige mennesketyper i verden: De som har vært omsorgspersoner, de som nå er omsorgspersoner, de som kommer til å bli omsorgspersoner, og de som kommer til å trenge omsorgspersoner.”⁷

“Forholdet mellom en omsorgsperson og den som mottar omsorgen, er [naturligvis både viktig] og hellig.”⁸ Men når vi opplever utfordringen med å bære en annens byrder, kan vi huske at ingen av oss er

immune mot virkningen av å kjenne på smertene og lidelsene til en vi bryr oss om.

Søk balanse

Det er viktig å finne måter å balansere din omsorgsrolle med andre aspekter av livet – herunder arbeid, familie, relasjoner og aktiviteter du liker. I en generalkonferansetale om dette emnet prøvde jeg å “gi min anerkjennelse til dere alle, til alle som gjør så mye og bryr dere så mye og har slik stor omsorg og virker for å ‘gjøre godt’. Det er så mange som er gavmilde. Jeg vet at noen av dere [kanskje strever følelsesmessig eller økonomisk i deres eget liv], og likevel finner dere noe å dele med andre. Som kong Benjamin rådet sitt folk, er det ikke meningen at vi løper fortere enn vi makter, og alt skulle gjøres i ordnede former (se Mosiah 4:27).”⁹ Men til tross for dette vet jeg at mange av dere løper veldig fort og at deres energi og følelsesmessige reserve noen ganger er i ferd med å gå tom.

Når problemet virker for stort, kan dere tenke på disse linjene fra et essay av David Batty:

“Håp er ikke en følelse – det er ingen tidevannsbølge av glede midt i et problem...

Håp er ikke en tryllestav som får problemet til å forsvinne. Håp er en livline som kan hindre deg i å bli overveldet av livets stormer.

Når du fester ditt håp til Jesus, setter du din lit til hans løfter om at han aldri vil forlate deg eller svikte deg – at han vil gjøre det som er best for deg. Selv om du kanskje står midt oppe i et stort problem, kan håpet hjelpe deg å føle fred, i visshet om at Jesus er med deg hvert skritt på veien.”¹⁰

Jeg elsker hvordan Paulus håndterte denne kampen og følelsen av utilstrekkelighet. I Skriftene forklarte Herren at hans nåde var tilstrekkelig for Paulus, og at hans styrke i virkeligheten kunne “fullendes i skrøpelighet”. Så skrev Paulus: “Derfor vil jeg helst rose meg av min skrøpelighet, for at Kristi kraft kan bo i meg” (2 Korinterbrev 12:9).¹¹

Stol på Faderen og Sønnen

Vi må stole på at vår himmelske Fader og Jesus Kristus virkelig bryr seg om oss og hva vi gjør, at de ønsker at vi skal “fullendes i skrøpelighet” – akkurat det du ønsker for dem du bryr deg om.

Jeg vitner om at Gud er klar over våre byrder og vil styrke oss så vi kan styrke andre. Dette betyr ikke at våre problemer alltid vil forsvinne eller at det plutselig vil være fred i verden. Men dine bønner faller heller ikke for døve ører. Og det gjør heller ikke bønnene til dem du bryr deg om, enkene, de skilte, de ensomme, de overveldede, de avhengige, de syke, de håpløse – alle.¹²

Brødre og søstre, den tjeneste vi yter når vi bærer hverandres byrder, er avgjørende – det er bokstavelig talt Mesterens arbeid. Antall brev jeg mottar på kontoret mitt, viser hvor mye hjelp som trengs. Denne hjelpen er manna fra himmelen for dem som strever.

Jeg sa en gang: “Når vi snakker om dem som er redskaper i Guds hånd, blir vi minnet om at ikke alle engler er fra den andre siden av sløret. Noen av dem vandrer og snakker vi med – her, nå, hver dag. Noen av dem bor i våre egne nabolag. Noen av dem fødte oss, og i mitt tilfelle var det en av

dem som sa ja til å gifte seg med meg. Himmelen virker aldri nærmere enn når vi ser Guds kjærlighet tilkjennegitt i den vennlighet og trofasthet som utvises av mennesker så gode og rene at *engleaktig* er det eneste ordet vi kommer på.”¹³

Når dere prøver å lette en annens byrder, er dere virkelig barmhjertighetens engler i den mest bokstavelige forstand. Måtte dere få tilbake et hundre fold av alt som dere prøver å gi. ■

NOTER

1. Se “Mental Health by the Numbers”, National Alliance on Mental Illness, nami.org.
2. Se “World’s Largest Porn Site Reveals the Most-Searches Porn Genre of 2016”, Fight the New Drug, 9. jan. 2017, fightthenewdrug.org.
3. “Parenting in America”, Pew Research Center, 17. des. 2015, pewsocialtrends.org; se også D’Vera Cohn and Andrea Caumont, “10 Demographic Trends That Are Shaping the U.S. and the World”, Pew Research Center, 31. mars 2016, pewsocialtrends.org.
4. *Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, 11. utg. [2003], “empathy”.
5. Privat korrespondanse.
6. Jeffrey R. Holland, “Som et knust kar”, *Liahona*, nov. 2013, 40.
7. Se rosalynncarter.org/UserFiles/Jensen.pdf; se også Rosalynn Carter, i Randi Kaplan, “How to Care for the Caregiver”, 13. mai 2015, health.usnews.com.
8. Nancy Madsen-Wilkerson, “When One Needs Care, Two Need Help”, *Ensign*, mars 2016, 38.
9. Jeffrey R. Holland, “En håndfull mel og litt olje”, *Lys over Norge*, juli 1996, 31.
10. David Batty, “Finding Hope in the Midst of Life’s Problems”, livingfree.org.
11. See Anne C. Pingree, “Making Weak Things Become Strong”, *Ensign*, des. 2004, 28-30.
12. Se Dallin H. Oaks, “Han helbreder dem som bærer tungt”, *Liahona*, nov. 2006, 6-9.
13. Jeffrey R. Holland, “Englers betjening”, *Liahona*, nov. 2008, 30.

KAPITTEL 4

Vær på vakt

Dette er kapittel 4 av en ny fortellende historie om Kirken på fire bind med tittelen Hellige: Historien om Jesu Kristi kirke i de siste dager. Boken vil være tilgjengelig på trykk, under Kirkens historie i Gospel Library-appen og på Internett på hellige.lds.org/nor. Flere kapitler vil bli publisert i kommende numre frem til bind 1 blir utgitt senere i år. Disse kapitlene vil være tilgjengelig på 47 språk i Gospel Library-appen og på hellige.lds.org/nor.

Den tjueen år gamle Emma Hale hørte først om Joseph Smith da han kom for å arbeide for Josiah Stowell høsten 1825. Josiah hadde innleid den unge mannen og hans far for å hjelpe ham å finne en skatt som var nedgravd på sin eiendom.¹ Lokale legender hevdet at en gjeng med oppdagelsesreisende hadde funnet sølv og gravd ned skatten i området for flere hundre år siden. Siden han visste at Joseph var begavet med bruk av seerstener, tilbød Josiah ham god lønn og en del av funnet hvis han ville hjelpe til med å lete.²

Emmas far, Isaac, støttet dette foretaket. Da Joseph og faren hans kom til Stowells gård i Harmony, Pennsylvania – en landsby ca. 240 kilometer sør for Palmyra – fungerte Isaac som vitne da de signerte kontraktene sine. Han lot også arbeiderne få bo i hjemmet sitt.³

Emma møtte Joseph kort tid etter dette. Han var yngre enn henne, han var over 1,80 m høy, og så ut som en som var vant til hardt arbeid. Han var lys i huden, hadde blå øyne, og haltet lett når han gikk. Grammatikken hans var ujevn, og han brukte noen ganger for mange ord når han uttrykte seg, men han viste en naturlig intelligens når han snakket. Han og faren hans var gode menn som foretrakk å tilbe Gud for seg selv istedenfor å gå i den kirken som Emma og hennes familie gikk til gudstjeneste i.⁴

Både Joseph og Emma likte å være utendørs. Helt siden sin barndom hadde Emma likt å ri på hester og padle i kano på elven nær der hun bodde. Joseph var

ikke spesielt flink med hester, men han hadde utmerkede ferdigheter i bryting og ballspill. Han trivdes med å omgås andre og hadde lett for å smile, og han fortalte ofte vitser eller morsomme historier. Emma var mer reservert, men hun likte en god vits, og kunne snakke med alle. Hun likte også å lese og synge.⁵

Etter hvert som ukene gikk og Emma ble bedre kjent med Joseph, ble foreldrene hennes bekymret over forholdet deres. Joseph var en fattig arbeider fra en annen delstat, og de håpet at datteren ville miste interessen for ham og gifte seg inn i en av de mer velstående familiene i dalen der de bodde. Emmas far hadde også blitt skeptisk til skattejakten og var mistenksom til Josephs rolle i den. Det betydde ingenting for Isaac Hale at Joseph hadde prøvd å

overbevise Josiah Stowell om å avslutte letingen da det ble klart at det ikke ville komme noe ut av den.⁶

Emma likte Joseph bedre enn noen annen mann hun kjente, og hun sluttet ikke å tilbringe tid sammen med ham. Etter at han hadde lyktes med å overbevise Josiah om å slutte å lete etter sølvet, ble Joseph værende i Harmony for å arbeide på Josiahs gård. Noen ganger arbeidet han også for Joseph og Polly Knight, en annen gårdbrukerfamilie i området. Når han ikke arbeidet, besøkte han Emma.⁷

Joseph og seerstenen hans ble gjenstand for sladder i Harmony. Noen av de gamle i byen trodde på seere, men mange av barna og barnebarna deres gjorde ikke det. Josiahs nevø, som hevdet at Joseph hadde utnyttet onkelen

I 2015 gjenoppbygget Kirken denne kopien av Isaac og Elizabeth Hales hjem i Harmony, Pennsylvania. Joseph Smith møtte deres datter Emma da han bodde på eiendommen mens han jobbet for Josiah Stowell.

Familien Smiths reisverkshus i Manchester, New York ble restaurert ved hjelp av den opprinnelige bygningen. Etter at de giftet seg i 1827, bodde Joseph og Emma her sammen med hans foreldre.

hans, bragte den unge mannen for retten, og anklaget ham for å være en svindler.

Da han sto foran den lokale dommeren, forklarte Joseph hvordan han hadde funnet stenen. Joseph senior vitnet om at han hele tiden hadde bedt Gud om å vise dem sin vilje med Josephs vidunderlige gave som en seer. Til slutt sto Josiah foran retten og erklærte at Joseph ikke hadde svindlet ham.

“Forstår jeg det slik”, sa dommeren, “at du tror at fangen kan se ved hjelp av stenen?”

Nei, insisterte Josiah. “Jeg vet helt sikkert at det er sant.”

Josiah var en vel ansett mann i samfunnet, og folk trodde på hans ord. Høringen ga til slutt ingen bevis på at Joseph hadde bedratt ham, så dommeren avviste anklagen.⁸

I september 1826 dro Joseph tilbake til høyden for å hente platene, men Moroni sa at han fremdeles ikke var klar for dem. “Slutt å holde deg i lag med pengegraverne”, sa engelen til ham. Det fantes ugudelige menn blant dem.⁹ Moroni ga ham ett år til for å samordne sin vilje med Guds vilje. Hvis han ikke gjorde det, ville aldri platene bli betrodd ham.

Engelen sa også at han måtte ha med seg noen neste gang. Det var det samme han hadde sagt på slutten av Josephs første besøk på høyden. Men siden Alvin var død, var Joseph forvirret.

“Hvem er den rette person?” spurte han.

“Det vil du finne ut”, sa Moroni.

Joseph søkte Herrens veiledning gjennom seerstenen sin. Den rette person, fant han ut, var Emma.¹⁰

Joseph hadde vært tiltrukket av Emma helt siden første gang han møtte henne. Som Alvin, var hun en som kunne hjelpe ham å bli den mann Herren trengte for å utføre sitt verk. Men Emmas betydning strakk seg lenger enn det. Joseph elsket henne og ønsket å gifte seg med henne.¹¹

I desember fylte Joseph 21 år. Den siste tiden hadde han latt seg bli dratt hit og dit av forventningene til dem som ønsket å dra fordeler av gaven hans.¹² Men etter hans siste besøk til høyden, visste han at han måtte gjøre mer for å forberede seg til å ta imot platene.

Før han dro tilbake til Harmony, snakket Joseph med sine foreldre. “Jeg har bestemt meg for å gifte meg”, fortalte han dem, “og hvis dere ikke har noen innsigelser, er frøken

Om kvelden 22. september 1827 kjørte Joseph og Emma med hest og vogn til denne høyden hvor platene med Mormons bok var nedgravd. Etter at han mottok platene, gjemte Joseph dem i en hul trestamme en stund for å beskytte dem mot skattejegere.

Emma Hale mitt valg.” Foreldrene hans var fornøyd med avgjørelsen hans, og Lucy oppfordret ham til å komme og bo hos dem etter at de hadde giftet seg.¹³

Joseph tilbragte så mye tid han kunne sammen med Emma den vinteren, noen ganger lånte han familien Knights slede når snøen gjorde det vanskelig å dra hjem til familien Hales. Men foreldrene hennes likte ham fortsatt ikke, og hans anstrengelser for å vinne over familien mislyktes.¹⁴

I januar 1827, besøkte Emma familien Stowells hjem, der hun og Joseph kunne tilbringe tid sammen uten hennes families misbilligende blikk. Joseph fridde til Emma der, og til å begynne med virket Emma overrasket. Hun visste at foreldrene hennes ville være imot ekteskapet.¹⁵ Men Joseph oppfordret henne til å tenke på det. De kunne dra av gårde og gifte seg med en gang.

Emma overveide frieriet. Å gifte seg med Joseph ville skuffe foreldrene, men det var hennes valg, og hun elsket ham.¹⁶

Kort tid senere, den 18. januar 1827, ble Joseph og Emma viet hjemme hos den lokale fredsdommeren. Deretter dro de til Manchester og begynte sitt liv sammen i det nye

hjemmet til Josephs foreldre. Det var et komfortabelt hus, men Joseph senior og Lucy hadde brukt for mange penger på huset, kommet på etterskudd med avdragene sine, og mistet eiendommen. De leide det nå av de nye eierne.¹⁷

Familien Smith likte å ha Joseph og Emma boende hos seg. Men sønnens guddommelige kall gjorde dem engstelige. Folk i området hadde hørt om gullplatene, og lette noen ganger etter dem.¹⁸

En dag dro Joseph til byen i et ærend. Siden de ventet ham hjem til middag, ble foreldrene bekymret da han ikke kom tilbake. De ventet i flere timer, og fikk ikke sove. Til sist åpnet Joseph døren og kastet seg utslitt ned i en stol.

“Hvorfor er du så sen?” spurte hans far.

“Jeg er blitt refset strengere enn jeg noensinne har blitt i mitt liv”, sa Joseph.

“Hvem var det som gjorde det?” forlangte faren hans å få vite.

“Det var en Herrens engel”, svarte Joseph. “Han sier at jeg har forsømt meg.” Dagen da han skulle møte Moroni igjen, kom snart. “Jeg har mange oppgaver å gjøre som det haster med”, sa han. “Jeg må begynne å gjøre det Herren har befalt meg å gjøre.”¹⁹

for å få penger til en låsbar kasse. Samme morgen, mens han utførte et ærend like over bakketoppen fra familien Smiths hjem, overhørte Joseph senior en gruppe menn som planla å stjele gullplatene. “Vi skal ta platene”, sa en av dem, “til tross for Joe Smith eller alle djevlene i helvete”.

Urolig dro Joseph senior hjem og fortalte det til Emma. Hun sa at hun ikke visste hvor platene var, men at hun var sikker på at Joseph hadde beskyttet dem.

“Ja”, svarte Joseph senior, “men husk at det var på grunn av en liten ting at Esau mistet sin velsignelse og fødselsrett. Det kan også skje med Joseph.”²⁸

For å være sikker på at platene var i sikkerhet, salet Emma en hest og red i mer enn en time til gården der Joseph arbeidet. Hun fant ham ved brønnen, dekket av jord og svette etter dagens arbeid. Da han fikk høre om den fare de sto overfor, kikket Joseph inn i urim og tummim, og så at platene var trygge.

Hjemme gikk Joseph senior frem og tilbake foran huset, og kikket stadig nedover veien helt til han så Joseph og Emma.

“Far”, sa Joseph da de red opp til ham, “alt er helt trygt – det er ingen grunn til bekymring.”²⁹ Men det var på tide å handle.

Joseph skyndte seg til høyden, fant stammen der platene var gjemt, og pakket dem forsiktig inn i en skjorte.³⁰ Han gikk deretter inn i skogen, og dro hjemover, mens han var på vakt mot fare. Skogen skjulte ham fra folk på hovedveien, men den ga tyver mange gjemmesteder.

Joseph strevde under vekten av opptegnelsen og trasket gjennom skogen så fort han kunne. Et veltet tre blokkerte veien foran ham, og da han hoppet over det, følte han at noe hardt traff ham bakfra. Da han snudde deg, så han en mann som svingte en pistol som en klubbe, komme mot seg.

Mens han holdt platene godt fast med en arm, slo Joseph mannen i bakken og løp dypere inn i det tette krattet. Han løp omtrent en kilometer før en annen mann sprang frem fra et tre og slo ham med kolben av en pistol.

Joseph sloss med mannen og kom seg unna, desperat etter å komme seg ut av skogen. Men før han var kommet særlig langt ble han angrepet av en tredje mann, som ga han et så hardt slag at han mistet fotfestet. Joseph samlet seg, slo hardt til mannen og løp hjemover.³¹

Da han kom tilbake til huset, brast han gjennom døren med den tunge bylten under en arm. “Far”, ropte han, “jeg har platene”.

Hans fjorten år gamle søster, Katharine, hjalp ham å sette bylten på bordet mens resten av familien samlet seg rundt ham. Joseph skjønte at hans far og yngre bror William ønsket å pakke ut platene, men han stoppet dem.

“Kan vi ikke få se dem?” spurte Joseph sr.

“Nei”, sa Joseph. “Jeg var ulydig den første gangen, men jeg vil være trofast denne gangen.”

Han fortalte dem at de kunne røre ved platene gjennom kledet, og hans bror William tok opp bylten. Den var tyngre enn sten, og William kunne fortelle at den hadde blader som beveget seg som sidene i en bok.³² Joseph sendte også sin yngste bror, Don Carlos, for å hente en låsbar kasse hos Hyrum,

som bodde nede i veien sammen med sin kone, Jerusha, og deres nyfødte datter.

Hyrum kom straks etterpå, og så snart platene var trygt plassert i kassen, falt Joseph sammen på en seng og begynte å fortelle familien sin om mennene i skogen.

Mens han snakket, gikk det opp for ham at han hadde vondt i hånden. En eller annen gang under angrepene hadde tommelen hans gått ut av ledd.

“Jeg må slutte å snakke, far”, sa han plutselig, “og be deg om å sette tommelen min tilbake på plass.”³³ ■

En fullstendig liste over kilder er tilgjengelig på engelsk på hellige.lds.org/nor. Ordet *Emne* i notatene angir at det finnes ytterligere informasjon på Internett på hellige.lds.org/nor.

NOTER

1. Agreement of Josiah Stowell and Others, 1. nov 1825, i *JSP*, D1:345-52.
2. Smith, *Biographical Sketches*, 91-92; Oliver Cowdery, “Letter VIII”, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1835, 2:200-202; Joseph Smith History, 1838-56, bind A-1, 7-8, i *JSP*, H1:234 (utkast 2); Smith, *On Mormonism*, 10. **Emne**: Treasure Seeking [Skattejakt]
3. Agreement of Josiah Stowell and Others, 1. nov 1825, i *JSP*, D1:345-52.

Joseph lånte et låsbart skrin av sin bror Hyrum til å lagre platene med Mormons bok.

4. Pratt, *Autobiography*, 47; Burnett, *Recollections and Opinions of an Old Pioneer*, 66-67; Woodruff, Journal, 4. juli 1843, og 20. okt. 1855; Emmeline B. Wells, "L.D.S. Women of the Past", *Woman's Exponent*, feb. 1908, 36-49; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1. okt. 1879, 289; se også Staker and Ashton, "Growing Up in the Isaac and Elizabeth Hale Home"; og Ashurst-McGee, "Josiah Stowell Jr.-John S. Fullmer Correspondence", 108-17.
5. Baugh, "Joseph Smith's Athletic Nature", 137-50; Pratt, *selvbiografi*, 47; Burnett, *Recollections and Opinions of an Old Pioneer*, 66-67; *Recollections of the Pioneers of Lee County*, 96; Younggreen, *Reflections of Emma*, 61, 67, 65, 69; Emmeline B. Wells, "L.D.S. Women of the Past", *Woman's Exponent*, feb. 1908, 36-49.
6. Joseph Smith History, 1838-56, bind A-1, 8, i *JSP*, H1:234 (utkast 2); Smith, *biografiske skisser*, 92; Bushman, *Rough Stone Rolling*, 51-53; Staker, "Isaac and Elizabeth Hale in Their Endless Mountain Home", 104.
7. Joseph Smith History, 1838-56, bind A-1, 7-8, i *JSP*, H1:234-36 (utkast 2); Knight, *Reminiscences*, 2; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1. okt. 1879, 290.
8. William D. Purple, "Joseph Smith, the Originator of Mormonism", *Chenango Union*, 2. mai 1877, [3]; se også An Act for Apprehending and Punishing Disorderly Persons (9. feb. 1788), *Laws of the State of New-York* (1813), 1:114. **Emne:** Joseph Smith's 1826 Trial [Joseph Smiths prøvelse i 1826]
9. "Mormonism – No. II", *Tiffany's Monthly*, juli 1859, 169.
10. Knight, *Reminiscences*, 2.
11. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, 96; se også Knight, *Reminiscences*, 2.
12. Se "The Original Prophet", *Fraser's Magazine*, feb. 1873, 229-30.
13. Lucy Mack Smith, History, 1845, 97.
14. Knight, *Reminiscences*, 2; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1. okt. 1879, 289.
15. Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1. okt. 1879, 289; Joseph Smith History, 1838-56, bind A-1, 8, i *JSP*, H1:236 (utkast 2).
16. Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1. okt. 1879, 290; Joseph Lewis and Hiel Lewis, "Mormon History. A New Chapter, about to Be Published", *Amboy Journal*, 30. apr. 1879, 1; se også Oliver Cowdery, "Letter VIII," i *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1835, 2:201.
17. Joseph Smith History, 1838-56, bind A-1, 8, i *JSP*, H1:236 (utkast 2); Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 4, [11]-[12]; bok 5, [1]-[3]. **Emne:** Sacred Grove and Smith Family Farm [Den hellige lund og Smiths familiegård]
18. "Mormonism – No. II", *Tiffany's Monthly*, juli 1859, 167-68.
19. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 5, [4]-[6].
20. Knight, *Reminiscences*, 2.
21. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 5, [6].
22. Lucy Mack Smith, History, 1845, 105.
23. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 6, [1].
24. "Mormonism – No. II", *Tiffany's Monthly*, juni 1859, 165-66; Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 5, [6].
25. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 5, [6]-[7]; Knight, *Reminiscences*, 2.
26. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 5, [7]-[8].
27. Knight, *Reminiscences*, 2-3; Joseph Smith History, 1838-56, bind A-1, 5, i *JSP*, H1:222 (utkast 2); se også Alma 37:23.
28. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 5, [8]-[10]; "Mormonism – No. II", *Tiffany's Monthly*, aug. 1859, 166; Smith, *biografiske skisser*, 103; se også 1 Mosebok 25:29-34.
29. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 5, [10] og tilstøtende papirfragment.
30. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 5, [11]. **Emne:** Gold Plates [Gullplater]
31. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 5, [11].
32. "The Old Soldier's Testimony", *Saints' Herald*, 4. okt. 1884, 643-44; Salisbury, "Things the Prophet's Sister Told Me", 1945, Church History Library; Ball, "The Prophet's Sister Testifies She Lifted the B. of M. Plates", 1954, Church History Library; Smith, *William Smith on Mormonism*, 11; Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 5, [11]; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1. okt. 1879, 290.
33. Lucy Mack Smith, History, 1844-45, bok 5, [11]-[12]. **Emne:** Lucy Mack Smith

ER KIRKEN *HER*?

Jeg ble medlem av Kirken da jeg var 36 år gammel, og til tider følte jeg meg åndelig sterk. Andre ganger deltok jeg bare for syns skyld. Med min hektiske arbeidsplan, min hustru som begynte i et nytt yrke, dårlig helse og andre utfordringer, begynte jeg å streve åndelig. Jeg gikk i kirken og underviste diakonenes quorum, men det var alt jeg kunne få meg til å gjøre. Jeg fant ikke styrke til å slå opp i Skriftene eller å knele ned.

Jeg strevde fremdeles da jeg dro på en forretningsreise til Nord-Chile. Fra flyplassen i Copiapó kjørte vi i to timer til stedet i Atacama-ørkenen i Chile der vi skulle bygge et solkraftverk. Jeg ble overrasket over hvor avsidesliggende dette området var,

bare mil etter mil med rød ørken. Følelsen av ensomhet som landskapet ga, var nesten skremmende.

Etter å ha vært på stedet i rundt en uke, kjørte vi til nærmeste by for å kjøpe forsyninger. Der så jeg en bygning som gjorde meg nysgjerrig. Jeg ba sjåføren om å stanse. Bygningen hadde en vakkert opparbeidet tomt som var omgitt av et sort smijernsgjerde. På forsiden av bygningen var det et kjent skilt: “La Iglesia de Jesucristo de los Santos de los Últimos Días”, eller “Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige”.

“Er Kirken *her*?” tenkte jeg. Jeg ble overrasket over at Kirken hadde funnet veien til denne avsidesliggende delen av verden. Jeg tok et bilde av møtehuset og sendte det til min hustru. Svaret

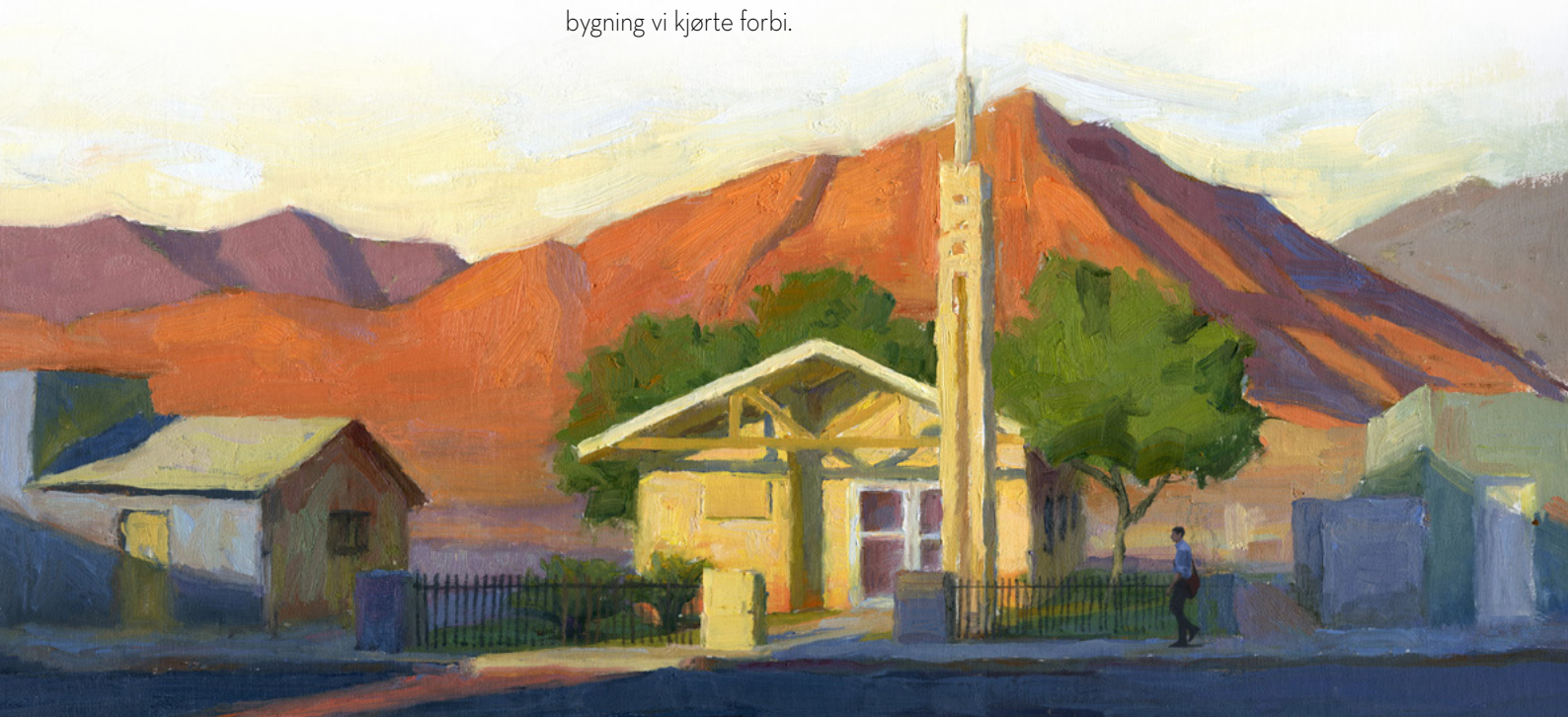
hennes gjorde sterkt inntrykk på meg: “Vår himmelske Fader er oppmerksom på sitt folk overalt.”

Dette var en direkte melding til meg fra min himmelske Fader. I hverdagens kjas og mas hadde jeg glemt, og trengte å bli påminnet om, at vår himmelske Fader elsker alle sine barn. Han elsker de hellige i denne lille og avsidesliggende byen midt i ørkenen, og han elsker også meg.

Den kvelden knelte jeg og takket vår himmelske Fader for velsignelsene han hadde gitt meg den dagen. Vissheten om at han elsker meg har hjulpet meg å gjenoppbygge min åndelighet, og den fortsetter å styrke meg hver dag. ■

Jon Evans, California, USA

Da vi kjørte til nærmeste by for å kjøpe forsyninger, ble jeg nysgjerrig på en bygning vi kjørte forbi.

TO MISJONER OG TO FAMILIER VELSIGNET

Mens jeg virket i Arizona Mesa misjon, fikk jeg ofte e-postmeldinger fra min eldre søster i Argentina. Natalia var ikke medlem av Kirken. Flere år tidligere, da datteren hennes døde, prøvde familien vår å dele evangeliet med henne, men hun var aldri mottagelig.

Jeg fortsatte å bære mitt vitnesbyrd for henne mens jeg var på misjon. I én e-post fortalte jeg henne om en kvinne som min ledsager og jeg hadde møtt. Datteren hennes hadde også gått bort. Vi vitnet om evige familier, og det vi delte, ga henne håp. Jeg sa at det samme kunne skje med Natalia. Hun skrev tilbake og fortalte meg at hun ønsket å føle dette håpet, men trodde ikke at hun hadde sterk nok tro.

Jeg bestemte meg for å sende Natalia et håndskrevet brev for å oppfordre henne til å be om hjelp til å tro. Jeg følte meg tilskyndet til å skrive et avsnitt på engelsk, og rette det til en misjonær. Natalia kunne bare spansk, så jeg ba henne oppsøke misjonærene og be dem om å oversette for henne. Jeg regnet med at en misjonær ville kunne engelsk.

Kort tid senere fikk jeg e-post fra Natalia. Hun hadde funnet misjonærene og bedt dem om å oversette brevet mitt. De leste det stille og smilte. Da Natalia spurte hva jeg hadde

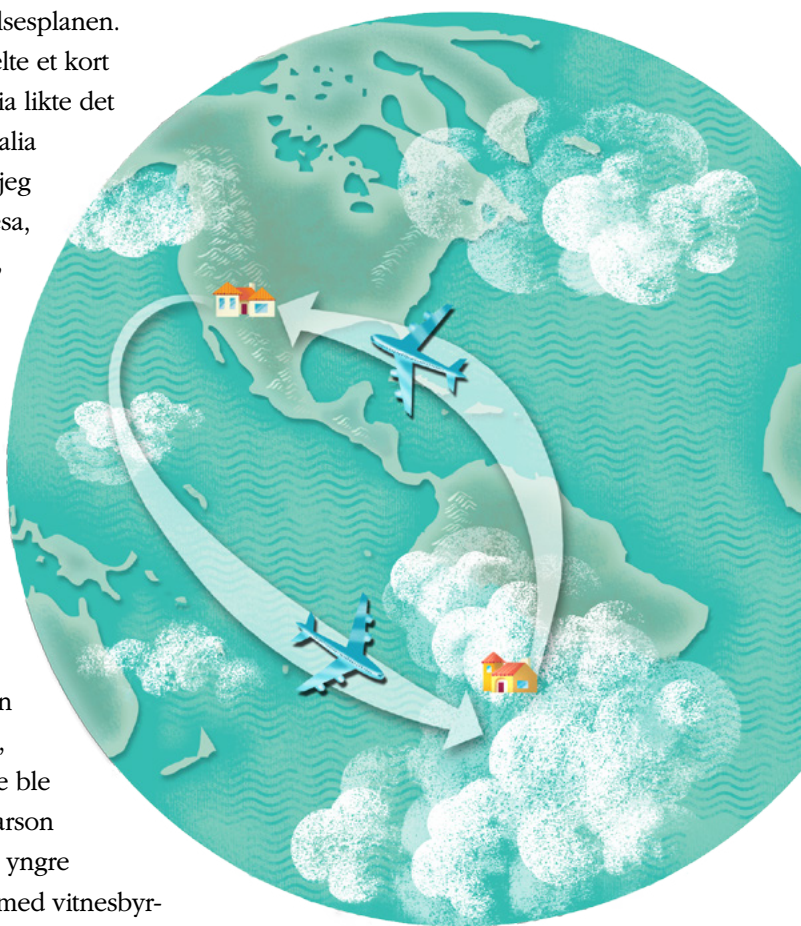
skrevet, svarte de: "La oss snakke om det!" Jeg hadde skrevet at Natalia hadde hatt det tøft etter at datteren døde, og jeg ba misjonærene under- vise henne om frelsesplanen.

Misjonærene delte et kort budskap, og Natalia likte det de underviste. Natalia fortalte dem da at jeg var på misjon i Mesa, Arizona. En eldste, eldste Larson, sa at det var der han kom fra.

Et år senere ble jeg overflyttet til området der eldste Larsons familie bodde. Jeg ble kjent med familien hans mens han ble kjent med min, og begge familiene ble velsignet. Eldste Larson hadde bedt for sin yngre bror, som strevde med vitnesbyrdet sitt. Jeg fikk anledning til å gjøre misjonærarbeid sammen med broren hans og hjelpe ham å styrke sitt vitnesbyrd. Eldste Larson og ledsageren hans fortsatte å undervise Natalia, og til slutt ble hun døpt. Jeg vet at Herren sendte oss i forskjellig retning, meg til Arizona og eldste Larson til Argentina,

slik at vi begge kunne hjelpe ham å styrke våre familier i evangeliet. ■

Juan Manuel Gomez, Rosario, Argentina

Jeg er takknemlig for at jeg ble sendt til Arizona og at eldste Larson ble sendt til Argentina, slik at vi begge kunne hjelpe Herren å velsigne våre familier.

Til tross for mine urolige følelser, rettet jeg meg opp og sa, "Jeg går i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige."

VELSIGNET FOR Å GJØRE MIN TRO KJENT

Jeg ble døpt da jeg var 19 år. Mange av min familie og mine venner likte ikke beslutningen min om å bli medlem av Kirken, men det stoppet meg ikke. To uker senere begynte jeg på mitt andre år på høyskolen. Da jeg kom tilbake på skolen, ble jeg engstelig med hensyn til min nye tro.

Jeg begynte å bekymre meg for at jeg ikke ville ha mot nok til å forsvare min religion. Jeg følte meg alene. Jeg hadde aldri møtt et medlem av Kirken på høyskolen, og jeg visste ikke hvor jeg kunne finne et møtehus, eller om det i det hele tatt var en menighet eller gren i nærheten. Jeg ba til min himmelske Fader om å få mot. Jeg ba om at jeg måtte ha selvtillit nok til å forsvare min nye tro.

Noen dager senere hjalp jeg noen

folk å flytte inn. Jeg møtte en ung mann som het Brian, og vi ble venner. En dag mens vi gikk gjennom skolens område, spurte han meg om hvilke planer jeg hadde for søndagen. Jeg fortalte ham at jeg skulle i kirken.

"Å, hvilken kirke går du i?" spurte han.

Til tross for den urolige følelsen jeg hadde i magen, rettet jeg meg opp og sa, "Jeg går i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige."

Jeg var stolt av meg selv! Jeg var også engstelig for hvordan Brian ville reagere. Akkurat da så jeg misjonærene. Før Brian fikk sagt noe, sa jeg at jeg ville komme tilbake om et øyeblikk. Jeg løp bort til misjonærene. De var glade for å treffe meg og ga meg alle opplysningene jeg trengte å vite for å

komme meg i kirken dagen etterpå.

Jeg gikk tilbake til Brian og forklarte hva som hadde skjedd. Jeg fortalte ham litt om Kirken, og vi gikk videre uten at ting var særlig annerledes, bortsett fra at jeg nå hadde spenst i mine skritt. Jeg følte også den varme og fred som bare Ånden kan gi. Jeg hadde vært bekymret for å være alene og ikke vite hvor jeg kunne gå i Kirken. Men jeg tror at det at misjonærene kom til akkurat det stedet og på det tidspunktet, var vår himmelske Faders måte å velsigne meg på fordi jeg gjorde min tro kjent.

Mer enn 10 år har gått, og siden den dagen har jeg aldri vært redd for å si, "Jeg er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige!" ■

Kristin McElderry, Massachusetts, USA

HERRENS HJELP GJENNOM TO HJERNEOPERASJONER

Mens jeg fikk fysioterapi for ryggsmarter, la jeg merke til at venstre side av kroppen min føltes svak og nummen. Da jeg forklarte disse symptomene for fysioterapeuten min, ble han bekymret og oppfordret meg til å gå til legen.

En MR viste at hjernen min hadde vokst utenfor hodeskallen, og hadde ført til at spinalvæske hadde hopet seg opp i nakken i årevis. Dette forårsaket intens og vedvarende hodepine og andre smerter. Den eneste muligheten var operasjon. Men til tross for operasjonen hadde jeg fortsatt konstante smerter.

Seks måneder senere gikk jeg igjen til legen for ytterligere prøver, bare for å oppdage at ansamlingen av spinalvæske hadde blitt enda større. Jeg var livredd for å måtte gjennomgå enda en smertefull operasjon. Min

mann og jeg søkte flere medisinske vurderinger og gikk så videre med en lege som følte seg trygg på at det ville hjelpe å fjerne en del av hjernen min.

Rehabiliteringen etter min andre hjerneoperasjon var min mest smertefulle opplevelse noensinne. Jeg søkte desperat Åndens trøst. Jeg lyttet til taler og salmer, ba hele tiden, og fikk mange prestedømsvelsignelser.

Gjennom hele min smertefulle rehabilitering vet jeg at vår himmelske Fader hørte mine bønner og andres bønner på mine vegne. Han sendte personer til meg når jeg trengte dem. En sykepleier i menigheten hjalp meg å lære å håndtere medisinen mine. Min tante og onkel kjørte meg til sykehuset da de la merke til tegn på dehydrering. En Primær-gutt som ønsket å

hjelpe familien vår, satte leker til sønnen min utenfor døren vår. Gjennom denne opplevelsen og mange andre kunne jeg føle Frelseren holde meg oppe og at mitt vitnesbyrd ble sterkere for hver dag. Dette var en bemerkelsesverdig og hellig opplevelse som kom av en virkelig smertefull en.

Selv om den andre operasjonen var vellykket, har ubehaget fortsatt, og jeg har måttet lære å tilpasse meg et liv med kronisk smerte, og stole på at vår himmelske Fader har en hensikt med den. Hans løfte om at han vil fortsette å styrke meg i mine utfordringer gir meg imidlertid håp. Han sa: "Jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere" (L&p 84:88). ■

Bryn Booker, Idaho, USA

En MR viste at mine smerter var forårsaket av spinalvæske som hadde hopet seg opp i nakken. Det eneste alternativet var operasjon.

Av eldste Michael
John U. Teh
i De sytti

Utholdenhetsens balansekunst

Jeg snakket nylig med mine barn, nieser og en ung venn for å få en forståelse av de spørsmål, utfordringer, frustrasjoner og triumfer unge voksne møter idag. Jeg har grunnet og bedt angående det som ble delt med meg, og har oppsummert det i to punkter som jeg nå deler med dere i håp om at det kan bidra til å besvare noen av disse spørsmålene og utfordringene.

Lytt til Den hellige ånd

I motsetning til det mange av dere kanskje føler til tider, erklærer jeg at vår himmelske Fader besvarer våre bønner på sin måte. Overvei følgende skriftsteder:

“For hver den som ber, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, for ham skal det lukkes opp” (3 Nephi 14:8).

“Om noen av dere mangler visdom, da må han be til Gud – for Gud gir alle, villig og uten bebreidelse – og så skal han få den” (Jakobs brev 1:5).

“Ja, se, jeg vil fortelle deg i ditt sinn og i ditt hjerte ved Den Hellige Ånd som skal komme over deg og som skal bo i ditt hjerte” (L&p 8:2).

Hvordan kan vi så få svar og åpenbaring? Hvordan vet vi at det er Den hellige ånd, og ikke bare våre egne tanker? Jeg vil fortelle om to erfaringer i mitt liv som har blitt et mønster.

Etter at søster Teh og jeg hadde gått ut sammen en stund, ble det tydelig at jeg ønske å tilbringe evigheten sammen med henne. Selvfølgelig gjorde jeg dette til gjenstand for oppriktig bønn og faste. Det kom ikke noen spesiell endring i mine følelser. Jeg hadde ikke en brennende følelse i

Jeg vitner om at vi kan “ha glede til enden” når vi følger tilskyndelser fra Den hellige ånd, velger godt fremfor ondt, og har balanse i våre ansvarsoppgaver.

brystet. Jeg fortsatte imidlertid å føle godt for avgjørelsen min, så jeg holdt fast ved den. Søster Teh fikk det samme svaret, så her er vi da. Etter den erfaringen, har jeg kommet frem til mange avgjørelser på en lignende måte (se L&p 6:22-23).

Sett det opp imot erfaringer jeg nå har i forbindelse med konkrete oppdrag fra De tolv apostlers quorum om å kalle en ny stavspresident. Når jeg tilnærmer meg dette oppdraget i en bønnens og fastens ånd, har jeg blitt velsignet med tydelige tilskyndelser som hjelper meg å vite hvem som skal bli kalt. Tilskyndelsene kommer noen ganger før, noen ganger under, eller noen ganger til og med etter intervju-prosessen. Jeg får alltid en brennende følelse i brystet. Siden har jeg gjenkjent dette som måten Den hellige ånd veileder meg på i slike oppdrag.

Hvorfor denne forskjellen i måten Den hellige ånd kommuniserer med meg på? Jeg vet ikke. Det viktigste er at jeg har lært å gjenkjenne disse mønstrene som måter jeg mottar åpenbaring på. Jeg finner trøst og tillit i følgende anmodning: "Vær du ydmyk, og Herren din Gud skal lede deg ved hånden og gi deg svar på dine bønner" (L&P 112:10).

Velg det gode fremfor det onde

Noen tror det blir mer og mer vanskelig å skjelne mellom rett og galt. Det synes å være flere og flere gråsoner. Mange av de uriktige men populære oppfatningene idag ser ut til å gi mening når de utelukkende blir betraktet gjennom en smal kame-ralinse. Men gammelt søppel i ny

innpakning, markedsført med kreativ reklame, er fortsatt søppel.

Å skjelne mellom rett og galt trenger ikke være komplisert. Selv før vi mottar Den hellige ånds gave, blir vi velsignet med Kristi lys:

"For se, Kristi Ånd er gitt til alle mennesker, så de kan skjelne godt fra ondt. Derfor forteller jeg dere hvordan dere skal dømme, for alt som innbyr til å gjøre godt og tilskynder til å tro på Kristus, kommer ved Kristi kraft og gave. Derfor kan dere ha en fullkommen kunnskap om at det er av Gud.

Men alt som tilskynder menneskene til å gjøre ondt og til ikke å tro på Kristus – og til å fornekte ham og ikke tjene Gud – kan dere med en fullkommen kunnskap vite er av djevelen, og på denne måten arbeider djevelen, for han tilskynder ingen til å gjøre godt" (Moroni 7:16-17).

En av de største prøvelser i vår tid er å støtte den levende profeten. Mange av oss vil si, "Det er lett. Det gjør jeg allerede. Kryss av."

Men det er utrolig å se hvordan noen mennesker som tilsynelatende støtter den levende profeten reagerer på noen av vår tids populære meninger. Når vi blir utsatt for gruppepress, handler noen av oss som om, eller danner oss oppfatninger som antyder at vi ikke vet at det finnes en levende profet.

Finn den rette balansen

Har du så mye å gjøre at du føler at du blir dratt i forskjellige retninger? Vet du hva? Det blir bare verre. Så spørsmålet er: Hvordan finner du den rette balansen?

La vår ånds evige natur og din identitet som en sønn eller en datter av Gud, være ditt fyrårn. Fokuser på denne sannheten og hva den betyr. Alt annet vil enten falle ut av livet ditt eller falle inn på sin rette plass.¹ To skriftsteder kan tjene som veiledende prinsipper:

"Men søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette lagt til" (3 Nephi 13:33).

"Men samle dere skatter i himmelen, hvor hverken møll eller rust tærer, og tyver ikke bryter inn og stjeler.

For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være" (Matteus 6:20-21).

Tro det eller ei, men jeg var en gang i deres sko. Det var et punkt i

livet da jeg hadde full jobb, gikk på skolen om kvelden, hadde en ekstra deltidsjobb etter skolen helt til de tidlige morgentimer – mens søster Teh og jeg oppdro vår unge familie. Jeg fikk bare et par timers søvn noen få dager i uken på to måneder. På toppen av alt det, hadde jeg et kall i menighetens biskopsråd.

Det var en av de mest produktive tidsperioder i mitt liv. Jeg tror ikke jeg noen gang har utnyttet døgnet 24 timer så effektivt som jeg gjorde i denne perioden.

President Gordon B. Hinckley (1910-2008) minnet oss om at vi har et ansvar overfor vår familie, overfor vår arbeidsgiver, overfor Herren og overfor oss selv.

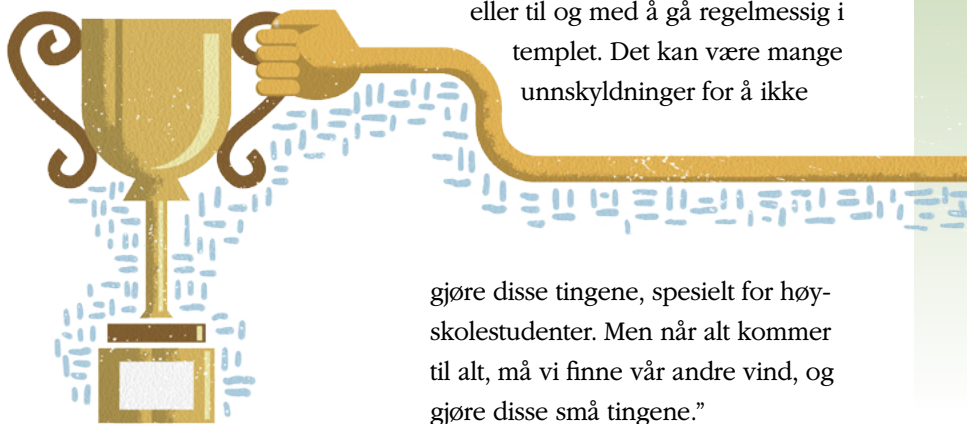
Hvordan balanserer vi disse ansvarsoppgavene? President Hinckley sa: “Jeg synes ikke det er vanskelig. Jeg har hatt mange stillinger i denne Kirken. Jeg er far til fem barn, som var små og vokste opp mens jeg hadde disse forskjellige stillingene... Vi gledet oss over livet. Vi hadde familiens hjemmeaften. Vi gjorde bare det Kirken forventet at vi skulle gjøre.”²

Ha glede til enden

Å holde ut til enden handler ikke om å fylle ut en evangelisk sjekkliste og så si: “Alt i boks. Alt jeg nå må gjøre er å cruise videre og holde det

ved like.” Det er mer snakk om å fortsette å lære og vokse. Jesu Kristi evangelium handler om konstant omvendelse og forandring – det er mer klatring i oppoverbakke enn en spasertur i parken.

Kong Benjamin sa, “Og se til at alt dette gjøres i visdom og orden, for det forlanges ikke at et menneske skal løpe hurtigere enn han har styrke til” (Mosiah 4:27).

Noen siste-dagers-hellige omfavner dette skriftstedet for å rettferdiggjøre sin manglende vilje til å prøve hardere eller gjøre sitt beste. Problemet er at de bare fokuserer på den første halvdelen av skriftstedet.

Her er den andre halvdelen: “Likevel er det nødvendig for ham å være flittig for å vinne belønningen. Derfor må alle ting gjøres med orden.” De to halvdelene sammen tydeliggjør hva det virkelige betyr å gjøre ting i visdom og orden.

En ung idrettsvenn introduserte

meg til et fenomen som kalles *den andre vind*, som er en følelse av fornyet energi og som gir deg styrke til å fortsette selv når du er sliten.

Når det gjelder å finne den andre vinden på andre områder i livet sitt, sier min venn: “Som høyskolestudent kan det være veldig lett å komme hjem etter en sen kveld og finne på en unnskyldning om å være for trett til å holde bønn eller lese Skriftene

eller til og med å gå regelmessig i templet. Det kan være mange unnskyldninger for å ikke

gjøre disse tingene, spesielt for høyskolestudenter. Men når alt kommer til alt, må vi finne vår andre vind, og gjøre disse små tingene.”

Måtte vi istedenfor å *holde ut* til enden, finne vår andre vind – vår åndelige vind – og *ha glede* til enden. Jeg vitner om at vi kan gjøre dette når vi følger tilskyndelser fra Den hellige ånd, velger godt fremfor ondt, og har balanse i våre ansvarsoppgaver. ■

Fra en tale holdt under en andakt, “These Are Your Days”, ved Brigham Young University – Idaho, 9. juni 2015. Du finner hele talen på engelsk på web.byui.edu/devotionalsandspeeches.

NOTER

1. Se Ezra Taft Benson, “Det store bud – elsk Herren,” *Lys over Norge*, juli 1988, 3.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 33.

Å være ærlig overfor meg selv – og Gud

Av Faith Sutherlin Blackhurst

Omtrent halvveis i min misjon strevde min ledsager og jeg med å samarbeide med menighetens misjonsleder. Det hadde vært forskjellige uoverensstemmelser, så vi bestemte oss for å snakke med biskopen for å finne ut hva vi skulle gjøre. Innerst inne håpet jeg at biskopen bare ville snakke med ham og løse problemene for oss.

Men i stedet hadde biskopen fortalt meg at jeg var hovmodig og altfor kritisk overfor andre. Jeg gikk trassig hjemover og følte meg misforstått og frustrert – hvordan kunne han si det om meg? Brydde han seg engang om våre anstrengelser for å dele evangeliet med andre?

Mens vi gikk, luftet jeg følelsene mine for ledsageren min. Men plutselig kom jeg til å tenke på en setning: “De skyldige [synes] at sannheten er hård” (1 Nephi 16:2). Det fikk meg over på helt andre tanker. Det var tydelig for meg at tanken kom fra Ånden. Min stolthet hindret

meg kanskje i å akseptere biskopens irettesettelse som sannhet – men kunne jeg virkelig argumentere mot Den hellige ånd?

Jeg var skyldig, og Gud lot meg få vite det.

Slutt å rettferdiggjøre deg selv

På den tiden var det svært fristende å ignorere de tingene jeg gjorde feil. “Ingen av oss liker å innrømme det når vi kommer ut av kurs,” erklærer eldste Dieter F. Uchtdorf, i De tolv apostlers quorum. “...Følgelig, når vi gransker vårt liv, ser vi gjennom filteret av fordommer, unnskyldninger og historier vi forteller oss selv for å rettferdiggjøre uverdige tanker og handlinger.”¹

I mitt tilfelle hadde jeg overbevist meg selv om at jeg klaget fordi det ville hjelpe misjonærarbeidet i området vårt. Og istedenfor å godta misjonslederens trofaste tjeneste – ufullkommen som den enn virket for meg – så jeg plutselig at jeg

Min stolthet hindret meg kanskje i å akseptere biskopens irettesettelse som sannhet – men kunne jeg virkelig argumentere mot Den hellige ånd?

hadde vært utakknemlig, utålmodig og, for å være ærlig, uvennlig. På grunn av Åndens tilskyndelse kunne jeg se mine handlinger for det de egentlig var.

En åndelig realitetssjekk

Det var vondt å få en så direkte irettesettelse fra Ånden, men på beste måte. Det fikk meg til å forstå at jeg måtte være ærlig med meg selv om mine feil.

å gjøre dem til styrke ved sin nåde (se Ether 12:27, 1 Peter 5:5).

Å ærlig erkjenne våre svakheter – eller se oss selv slik vi egentlig er – er tross alt det første skritt på veien til positiv endring. Hvis jeg fortsetter å være ærlig og søke Åndens veiledning, vil min himmelske Fader hjelpe meg å vite hva som trengs å forandres i mitt liv. Og hvis jeg stoler på Jesus Kristus, hans forsoning og hans lutrende kraft, vil jeg se forbedring i meg selv.

Selv om det var ubehagelig å innrømme mine feil i det øyeblikket med irettesettelse, vet jeg at når jeg velger å være ydmyk og ærlig med meg selv og med Gud, er jeg lykkeligere og har lettere for å godta meg selv. Jeg vet at til tross for mine feil er jeg av guddommelig verdi for min himmelske Fader – men han ønsker likevel at jeg skal forbedre meg. Ved hans Sønn Jesu Kristi kraft og oppriktig omvendelse kan jeg bli så mye bedre enn jeg noen sinne har drømt om at jeg kunne bli. ■
Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, "Det er vel ikke meg, Herre?" *Liahona*, nov. 2014, 58.
2. Larry H. Lawrence, "Hva er det så jeg mangler?" *Liahona*, nov. 2015, 35.
3. Dieter F. Uchtdorf, "Det er vel ikke meg, Herre?" 58.

Jeg visste selv at Ånden kunne være min beste allierte i prosessen. Jeg følte at eldste Larry R. Lawrence i De sytti talte direkte til meg da han oppfordret Kirkens medlemmer til "ydmykt [å stille] Herren følgende spørsmål: 'Hva hindrer meg i å utvikle meg videre?'... Hvis dere er oppriktige," sa han, "vil svaret snart bli klart. Det vil være en åpenbaring som er ment bare for dere."² Jeg visste at jeg ikke bare kunne motta

tilskyndelser om mine svakheter, men også forbedre dem.

Fra svakhet til styrke

Min erfaring lærte meg at "hvis [mine] svakheter og feil forblir skjult i skyggene, kan ikke Frelserens forløsende kraft helbrede dem og gjøre dem til sterke sider."³

Men hvis jeg er modig nok til å være sårbar og innrømme mine svakheter i ydmykhet, kan Gud hjelpe meg

VIL HJELPEFORENINGEN VÆRE KJEDELIG?

Jeg var veldig nervøs for å begynne i Hjelpeforeningen, men på grunn av måten de tok imot meg på, lærte jeg å bli glad i den.

Av Charlotte Larcabal

Kirkens tidsskrifter

Da jeg fylte 18 år, var det helt klart en gledens dag. Hvilken tenåring syns ikke det? Jo da, jeg gikk fortsatt på videregående, hadde fortsatt kviser, og måtte fortsatt gjøre plikter i familiens hus i California, USA, men jeg var voksen. Jeg gikk inn i et helt nytt stadium i livet, og jeg gledet meg. Det jeg ikke gledet meg like mye over, var tanken på å være sammen med alle de “gamle damene” i Hjelpeforeningen. De hadde barn og jobber og Crock-Pots, og likte sannsynligvis å bake pai mens de gikk med tøfler på. Jeg hadde lekser og svømmestevner og blå neglelakk, og ville helst unngå å rydde rommet mitt så lenge som mulig. Hvordan kunne jeg ha noe til felles med noen der? Jeg var sikker på at det ville bli vanskelig, ensomt og kjedelig. Men så gikk jeg.

For det første var ikke Hjelpeforeningen kjedelig i det hele tatt. Det var massevis av smil og latter. De delte interessante og oppriktige kommentarer, men de var ikke redde for å le heller. Dessuten var de ikke så forskjellige fra meg. Jo visst var de eldre enn meg, men de spøkte og tullet med hverandre på samme måte som mine venner og jeg gjorde. Mer enn

én gang var det noen som spurte om nøyaktig det samme som jeg hadde lurt på. Og da de bekjentgjorde berikelsesmøtet den uken, ble jeg sjokkert. De lærte selvforsvar! Jeg ønsket å gjøre det!

Jeg ble veldig nervøs da søster Larsen, Hjelpeforeningens president, ba meg om å reise meg og presentere meg, men det var heller ikke så ille. Alle smilte til meg. Søster Edwards, min Seminar-lærer, ga meg tommelen opp, og søster Richards, som husket meg fra Primær, sa at hun ikke kunne tro at jeg allerede var “blitt voksen”. De behandlet meg virkelig som om jeg var “blitt voksen”. Jeg følte meg som et lite barn som hadde kledd seg ut, men for de fleste kvinnene den dagen var jeg en ny søster.

Siden den gang har jeg elsket Hjelpeforeningen, uansett hvilken menighet jeg har vært i. Så snart jeg kommer inn i et hjelpeforeningsrom, kan jeg føle det – det søsterlige båndet og følelsen av tilhørighet. Jeg elsker å gjøre mitt beste for å styrke og oppmuntre mine søstre i Hjelpeforeningen og lære alt jeg kan av dem.

Og det viser seg at jeg er ganske god til å bake pai. ■

“Vi må være glad i hverandre, våke
over hverandre, trøste hverandre
og motta lærdom så vi alle kan sitte
ned i himmelen sammen.”

– Lucy Mack Smith, profeten Joseph Smiths mor (i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* [2011], 25).

HVA ER EGENTLIG HJELPEFORENINGEN?

Hjelpeforeningen ble grunnlagt av profeten Joseph Smith i Nauvoo, Illinois 17. mars 1842. Organisasjonen har to hovedformål: Å hjelpe de fattige og trengende, og å bringe mennesker til Kristus. Hjelpeforeningen fortsetter i dag som en av verdens største kvinneorganisasjoner. Søstre kommer sammen på søndager og i andre sammenhenger etter behov.

HVA DU KAN FORVENTE I HJELPEFORENINGEN

- En gruppe kvinner som vil elske deg og støtte deg.
- Muligheten til å elske og tjene andre kvinner som besøkende lærerinne.
- Søndagsleksjoner og andre sammenkomster som vil hjelpe deg i ditt eget liv og gi anledninger til å utføre tjeneste og utvikle deg som kvinne, datter, søster, tante eller mor.

MIN FØRSTE DAG

I ELDSTENES QUORUM

Jeg var ung og helt ny som eldste. Hva hadde jeg å tilby eldstenes quorum? Mye, viser det seg!

“Det er en plikt som enhver hellig skulle yte sine brødre med glede – å alltid elske dem og alltid stå dem bi... Vi må besøke de faderløse og enkene i deres trengsler.”

– Joseph Smith (Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith [2007], 420)

Av Dallin Luedtke

Jeg var ikke akkurat nervøs for å begynne i eldstenes quorum, for jeg trodde jeg visste hva jeg kunne forvente. Jeg kjente også alle i eldstenes quorum. De var fedrene til vennene mine og menn jeg allerede så opp til som mentorer. Jeg visste at de gjerne ville hjelpe meg å forstå ting, så det var ikke nervepirrende å slutte seg til dem i eldstenes quorum.

Det som var litt nervepirrende, var å bidra til leksjonene. I begynnelsen var det vanskelig å tro at jeg hadde noe å bidra med til menn som hadde så mye mer livserfaring og så mye mer visdom enn meg.

Det var annerledes, men likevel det samme

Eldstenes quorum er helt klart annerledes enn prestenes quorum. Istedenfor en masse gutter på din alder er du plutselig sammen med voksne. De første gangene jeg gikk, sa jeg egentlig ingenting. Jeg var bekymret for at jeg var for ung og ikke visste nok til å bidra.

Men jo mer jeg har gått, desto mer komfortabel har jeg blitt, og desto mer har jeg skjønnet at uansett alder, har alle noe å bidra med. Alle har forskjellige erfaringer med evangeliet, og alle har forskjellig grad av forståelse av forskjellige prinsipper.

Jeg hadde noe å dele

En gang snakket vi om Frelserens forsoning, og jeg rakte opp hånden.

Jeg sa bare at takket være sin forsoning, kan Jesus Kristus ikke bare frigjøre oss, men også hjelpe oss å komme nærmere ham selv, og Gud. Jeg snakket om mitt forhold til vår himmelske Fader og Jesus Kristus, og hvordan det har blitt styrket etter hvert som min forståelse av forsoningen har økt. Etter leksjonen kom en mann bort til meg og takket meg for kommentarene mine. Han sa at han hadde aldri tenkt på ting på den måten jeg hadde sagt det, og at han virkelig verdsatte min innsikt.

Hjemmeundervisning er kult!

I eldstenes quorum lærer man ikke bare av en lærer. Man lærer også av Ånden og alle andre i quorumet. Alle disse perspektivene hjelper deg å få større innblikk i det som blir undervist. Og det hjelper deg å bli en bedre Herrens tjener. Siden jeg ble eldste, har jeg for eksempel begynt å like hjemmeundervisning mye bedre! Jeg tror jeg tar det litt mer alvorlig fordi jeg vet at når jeg blir misjonær om noen måneder, kommer jeg til å besøke og oppsøke mennesker, og dele evangeliebudskap med dem, akkurat slik jeg gjør når jeg er hjemmelærer. Istedenfor bare å sitte der og la min ledsager gjøre all undervisningen, har jeg begynt å forberede meg til besøkene våre. Jeg sørger for å delta aktivt. Jeg vet det er god forberedelse til misjonen min, men det har også gjort at

HVA DU KAN FORVENTE I ELDESTENES QUORUM

- Søndagsleksjoner der quorumets medlemmer deler innsikt og perspektiver med hverandre som vil styrke ditt vitnesbyrd om Jesus Kristus og hans evangelium, og vil hjelpe deg å forberede deg til dine fremtidige oppgaver som ektemann, far og leder.
- Anledningene til å yte prestedømmstjeneste vil velsigne deg og styrke båndene mellom deg og de andre quorumsmedlemmene.
- Du vil være en del av et quorum hvor du vil bli styrket mens du lærer dine nye ansvarsoppgaver som bærer av Det melkisedekske prestedømme.

hjemmelærarbeidet har blitt mer meningsfylt for meg. Jeg setter nå større pris på de andre i menigheten, og dem jeg er hjemmelærer for.

Hvis jeg kan, så kan du også

Eldstenes quorum er ikke noe å være redd for. Tvert imot kan du se frem til å høre mer visdom om de emnene du lærer om. Du kan se frem til å bli en bedre lærer, leder og Herrens tjener. Og det er virkelig kult! ■

Artikkelforfatteren bor i California, USA.

Ekstra hjelp

Av Allie Arnell

Jeg gikk ned i mitt eget tempo. En og en halv meter... Jeg kjente en havstrøm dytte meg. Så tre meter. Plutselig ble det mørkt. Jeg ble mer kortpustet. Dette iskalde, grumsete havet var slett ikke som bassenget vi hadde øvd i. Redd og klaustrofobisk pilte jeg opp til vannflaten.

“Hva skjedde?” spurte instruktørens assistent. Tårene vellet frem i masken min. Jeg var midt i dykkerprøven og skulle utføre en 9 meters nedstigning, en av de nødvendige ferdighetene for å bestå prøven. Assistenten så panikken min og forsikret meg om at det ville gå bra. Han oppmuntret meg uten å mase. Så sa han: “Du behøver ikke å gjøre dette.” Det var da jeg innså at jeg ville.

Jeg innså at selv om dette var vanskelig for meg, ønsket jeg å gjennomføre det. Jeg ønsket å få sertifikatet. Jeg la bånd på frykten, og fullførte de resterende ferdighetene sammen med resten av klassen for å bestå prøven. Det var vanskelig, men med litt oppmuntring klarte jeg det.

Noen måneder senere, da jeg var på misjon i Peru, ble jeg minnet om min vanskelige dykkererfaring da jeg oppfordret folk til å styrke sin

tro og forandre sitt liv. Én familie som min ledsager og jeg var ekstra glad i å besøke, var familien Rumay. Carina og Enrique og deres to tenåringsdøtre, Karen og Nicole, tok ofte imot oss og vant raskt vårt hjerte. Det varte ikke lenge før Carina, Karen og Nicole tok imot evangeliet og ble medlem av Kirken.

Enrique trengte imidlertid litt ekstra hjelp. Budskapet vårt var noe helt annet enn det han hadde lært i oppveksten, så det tok en stund før vi fikk ham til å stole på oss. Enrique

hadde forskjellige betenkeligheter. Den viktigste delen av evangeliet som bekymret ham, var Mormons bok. Han hadde aldri hørt om denne boken, og hadde vanskelig for å lese og forstå den. Det at den var så ukjent, fikk Enrique til å føle seg usikker.

På det tidspunktet var Enrique som meg da jeg svømte tilbake til vannoverflaten: Alle andre syntes å dykke nedover med letthet, mens jeg ble stiv av skrekk. I likhet med meg trengte Enrique bare litt ekstra hjelp for å lykkes.

På din misjon kan du møte undersøkere som trenger noen ved sin side som er villig til å dykke inn i prosessen sammen med dem.

Denne hjelpen kom til ham i forskjellige former. Han hadde misjonærer som hjalp ham å finne ut av betenkelighetene sine og føle Ånden. Han hadde også medlemmer av menigheten som innlemmet ham i fellesskapet og underviste ham om hans oppgaver som far. Den aller største hjelpen var imidlertid Enriques egen familie.

Også før dåpen gjorde familien Rumay det til en vane å ha familiebønn og skriftstudium. De kjøpte Enrique et sett med skrifter med større tekst og en lydversjon, slik at han lettere kunne studere Mormons bok. Disse enkle tiltakene hjalp Enrique enormt. Aldri var det noen som presset ham. De bare hjalp og støttet ham. Ved sine handlinger sa de: "Vi vet at du kan klare dette."

Denne hjelpen gjorde det mulig for Enrique å oppdage kraften i Mormons bok. En dag fortalte han at han hadde lyttet til hele boken, og at han visste at det var Guds ord. Ca. fire måneder etter at hans hustru og døtre ble døpt, ble også Enrique det.

Enrique sier han er takknemlig for den hjelp og tålmodighet han mottok, som gjorde det mulig for ham å komme dit han er i dag. Som misjonær følte jeg meg velsignet ved

å ha sett denne familiens kjærlighets-eksempel da de hjalp sin mann og sin far å overvinne sin tvil. Jeg var også takknemlig for min krevende dykkererfaring, som gjorde det mulig for meg til en viss grad å sette meg inn i hva Enrique følte og hva andre undersøkere kanskje følte i løpet av omvendelsesprosessen.

Når du oppfordrer folk til å omvende seg og forandre seg når du er på misjon, må du huske at noen ganger

trenger folk bare litt ekstra oppmuntring for å lykkes. De trenger kanskje bare at en de stoler på, og som har erfaring, sier: "Det ordner seg. Jeg vet du kan klare det. Jeg har stor tro på deg." De håper kanskje at du vil være den som er villig til å dykke inn i prosessen sammen med dem, hjelpe dem å mestre nye vaner og ferdigheter, og hjelpe dem å få sertifikatet sitt, som i siste instans er Herrens anerkjennelse. ■

Artikkelforfatteren bor i Iowa, USA.

GREPET AV EN LEVENDE PROFETS ORD

DA JEG VAR 15 ÅR GAMMEL, fikk jeg øye på to misjonærer foran et supermarked. En av dem inviterte meg til å komme til kirken. Jeg var ikke særlig interessert, så jeg sa: "Kanskje en dag," og gikk min vei.

Dagen etter ringte min tante og spurte om mor ville komme hjem til henne for å høre et spesielt budskap. Mor og jeg løp bort og fikk se de samme misjonærene jeg hadde sett dagen før, sittende hjemme hos min tante! Mor ble interessert i budskapet deres, og jeg begynte også å lytte. Men da misjonærene spurte meg om jeg trodde på en levende profet, svarte jeg bestemt nei. En av eldstene holdt opp et bilde av Thomas S. Monson og vitnet om at president Monson var en profet. De inviterte meg til å komme til generalkonferansen dagen etter for å finne det ut selv. Jeg ble nysgjerrig, og takket ja til å komme.

Dagen etter kom vi til kirkesalen akkurat da åpningsbønnen var ferdig. Da jeg gikk inn i rommet, så jeg president Monson komme på skjermen. Han smilte og sa: "Mine kjære brødre og søstre, velkommen..."

Så snart president Monson åpnet munnen, kom en sterk følelse over meg som bekreftet at han var Guds profet. På slutten av konferansen sa jeg til misjonærene: "Jeg ønsker å bli døpt." Jeg har siden vært på misjon selv, og har undervist mange andre om det gjengitte evangeliums strålende sannheter.

Jeg vet at Gud har velsignet oss ved å kalle profeter igjen. Gud elsker oss og taler til oss gjennom vår tids profeter. ■

Maicon B., São Paulo, Brasil

Hvordan kan vi oppholde profeter og apostler?

1. Be om et vitnesbyrd om at Gud har kalt dem som sine profeter til å undervise verden (se Jeremia 1:5, 7).
2. Vær glad i dem og be for dem.
3. Støtt dem, selv om det er upopulært.
4. Studer deres læresetninger og eksempler.
5. Følg dem. Tro på det de sier, og gjør ditt beste for å gjøre det de underviser (se L&p 21:4-6).

JEG SKAMMER MEG IKKE

DA JEG GIKK PÅ KOSTSKOLE, bodde jeg på et internat sammen med andre elever. Jeg gjorde mitt beste for å etterleve evangeliets prinsipper ved å be og studere Skriftene ofte.

En dag la en klassekamerat merke til at jeg studerte Mormons bok på sengen. Irritert begynte hun å ramse opp alle grunnene til at hun mente kirken min var falsk. Så fortalte hun alle andre på internatet om mine “underlige” trosoppfatninger. Noen klassekamerater begynte å gjøre narr av meg og min religion. Andre bare unngikk meg. Til slutt gjemte jeg min Mormons bok under en kasse med klær, og studerte bare Bibelen slik at klassekameratene mine skulle slutte å gjøre narr av meg.

Jeg fortsatte å studere Bibelen til jeg kom over Romerne 1:16, som erklærer: “For jeg skammer meg ikke ved evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror.” Det gikk opp for meg at ved å skjule Mormons bok viste jeg klassekameratene mine at jeg skammet meg over min tro. Jeg fant frem igjen Mormons bok og ba min himmelske Fader om tilgivelse. Så gikk jeg til de andre elevene og bar mitt vitnesbyrd om det gjengitte evangelium. De fleste av dem sluttet å fornærme meg og ble mine venner igjen.

Jeg vet at Gud forstår prøvelsene vi gjennomgår. Når vi forsvarer våre trosoppfatninger og viser at vi ikke “skammer [oss]... ved evangeliet”, vil han gi oss sin styrke, beskyttelse og veiledning. ■

Pamela O., Abuja, Nigeria

TJENESTE VED HJELP AV TEGNSPRÅK

DA JEG VAR SEKS MÅNEDER GAMMEL, var mitt første tegn “melk”, og noen uker senere sa jeg ordet “panda”. Jeg kan høre, men mitt første språk var amerikansk tegnspråk. Mor hadde vært på tegnspråkmisjon og fortsatte så å studere tegnspråk, og hun ønsket også at jeg skulle kunne det.

Tegnspråk har vært en fantastisk velsignelse i mitt liv. Det har gjort det mulig for meg å se og lære så mye mer enn jeg ville ha gjort uten det. Det forener mennesker. Jeg elsker å kunne lære folk det jeg kan ved undervisning på tomannshånd og ved å holde presentasjoner på skolen og i kirken. Det er også veldig morsomt å se generalkonferansen og andre kirkevideoer på tegnspråk sammen med mor.

Å ha tegnspråk i livet mitt har virkelig bidratt til å styrke mitt vitnesbyrd. Jeg blir kjent med flere av Guds barn enn jeg ville uten det, og det er også et storartet redskap å bruke som en tjeneste for andre. Jeg er takknemlig for denne velsignelsen i mitt liv, og for de fantastiske menneskene jeg har fått anledning til å møte og lære av. ■

Israel H., Oregon, USA

SIDE ETTER SIDE BEKREFTER AT VI TROR

Da klassekameraten min sa at mormoner ikke tror på Kristus, bestemte jeg meg for å lese Mormons bok på en helt ny måte.

Av Richard M. Romney

Kirkens tidsskrifter

Mormoner er ikke kristne.” Uttalelsen fra en av mine klassekamerater tok meg på sengen.

“Klart vi er,” sa jeg.

“Hvorfor leser dere Mormons bok, da?” spurte han idet han gikk sin vei, slik at jeg ikke fikk sjansen til å svare.

Jeg tenkte mye på spørsmålet hans. Svaret er naturligvis at mormoner *er* kristne og at Mormons bok *er* et annet testamente om Jesus Kristus. Vi leser den sammen med Bibelen for å lære enda mer om Frelseren.

Jeg hadde lest Mormons bok før. Jeg visste at den var sann. Men på grunn av min klassekamerats spørsmål følte jeg meg tilskyndet til å studere den på en ny måte ved å føre oversikt over hvor ofte den nevner Jesus Kristus. Da jeg gjorde det, ble jeg forbauset.

Jeg hadde så vidt åpnet boken da jeg leste på tittelsiden at Mormons bok er skrevet for å overbevise leserne om “at Jesus er Kristus, den

evige Gud, som åpenbarer seg for alle nasjoner”.

I innledningen til Mormons bok leste jeg: “Den største begivenhet Mormons bok forteller om, er at Herren, Jesus Kristus, personlig virket blant nephittene kort tid etter sin oppstandelse.” Det sto at de som mottar et vitnesbyrd fra Den hellige

ånd om at den er sann, “vil ved den samme kraft også få vite at Jesus Kristus er verdens Frelser.”

Så slo jeg opp på “De tre vitners vitnesbyrd”, som sa at en engel viste dem platene som Mormons bok ble oversatt fra, og at “vi vet at det er ved Gud Faderens og vår Herre Jesu Kristi nåde at vi så, og vi bærer

DITT EGET SØK

Når du studerer Mormons bok, er det lett å lære om Jesus Kristus. Du kan ta notater mens du leser eller bruke studiehjelpemidler som Veiledning til Skriftene, som nevner mange av Mormons boks henvisninger til Jesus Kristus. Mormons bok er virkelig et annet testamente om Jesus Kristus.

vitnesbyrd om at alt dette er sant”.

Deretter fortalte “Profeten Joseph Smiths vitnesbyrd” om engelen Moronis besøk, som sa at Mormons bok inneholder det evige evangeli-ums fylde “slik det ble gitt av Frelseren til de fordums innbyggere” av Amerika.

Jeg hadde ikke engang kommet til 1 Nephi, og jeg hadde allerede funnet mye!

Søket mitt fortsatte. I 1 Nephi fant jeg ut at Lehi visste om Messias’ komme (se 1 Nephi 1:19). Jeg leste hans profetier om Forløseren, “som skulle ta bort verdens synder” (1 Nephi 10:10; se vers 4-10). Jeg leste Nephis beskrivelse av Jesu Kristi fødsel, hans tjenestegjerning, død, oppstandelse og fremtidige besøk til oldtidens Amerika (se 1 Nephi 10-12).

Jeg leste profetier om at Mormons bok ville bekrefte Bibelens sannheter om at “Guds Lam er Sønn av den evige Fader og er verdens Frelser, og

at alle mennesker må komme til ham” (1 Nephi 13:40). Jeg leste også Nephis vitnesbyrd om at “alle nasjoner, slekter, tungemål og folk skal bo trygt hos Israels Hellige, hvis de vil omvende seg” (1 Nephi 22:28).

Etter en dag var jeg på side 53. Jeg var bare ferdig med *én* av bøkene i Mormons bok, men for noen kraftfulle vitnesbyrd jeg allerede hadde mottatt!

I ukene som fulgte fant jeg side etter side med vitnesbyrd om Jesus Kristus, syner der han viste seg for profeter, og den detaljerte beskrivelsen av hans tjenestegjerning blant oldtidens amerikanere. Jeg avsluttet min lesning med Moronis mektige vitnesbyrd om Jesus Kristus (se Moroni 9), hans oppfordring om å “spørre Gud den evige Fader,

i Kristi navn, om [Mormons bok er sann]” (Moroni 10:4; uthevelse tilføyd), og, på siste side, hans gripende og uimotståelige oppfordring om å “komme til Kristus” (Moroni 10:30, 32).

Jeg oppdaget at Mormons bok tilbakeviste min klassekamerats uttalelse fullstendig. Hvis en kristen er en som tror på Jesus Kristus, finnes det side etter side i Mormons bok som sier: “Vi tror!”

Etter hvert traff jeg vennen min igjen. Jeg fortalte ham om min erfaring, og oppfordret ham til å lese Mormons bok. Han avslo høflig, men sa at han var glad for at jeg godtar Jesus Kristus som min Frelser. Og etter samtalen vår tror jeg han forsto bedre hva jeg mener når jeg sier: “Klart vi er kristne.” ■

“Jeg sammenligner meg stadig med andre, spesielt dem som synes å ha et perfekt liv. Hvordan kan jeg bli tryggere på meg selv?”

“[Vi bruker] så mye tid og energi på å sammenligne oss med andre... Dette gir forventninger til oss selv som er umulige å innfri

... [Gud] vil at vi skal bli fullkomne, og hvis vi holder oss på disiplens vei, vil vi en dag bli det. Det er i orden at dere ikke har nådd helt frem ennå. Stå på videre, men slutt å straffe dere selv.”

Eldste Dieter F. Uchtdorf, i De tolv apostlers quorum, “Forglem meg ei”, generalkonferansen i oktober 2011.

Be om å få vite hvilke gaver du har fått

Du har så mange talenter og åndelige gaver som vår himmelske Fader

har gitt deg personlig. Det finnes måter som bare du kan velsigne andre menneskers liv på. Dette er vår himmelske Faders plan. Be om å få vite hvilke gaver du har fått, og hvis du trenger mer veiledning, kan du spørre dine nærmeste. Ved å lytte til Ånden, og prøve å oppdage og utvikle dine talenter og guddommelige egenskaper, kan du få en selvtillit som du aldri har opplevd før.

Amy P., 17 år, Kentucky, USA

Bli bedre kjent med dem

Hver gang jeg oppdager at jeg sammenligner meg med en annen, prøver

jeg å bli litt bedre kjent med vedkommende. Når jeg blir kjent med mitt “idol”, blir det klinkende klart at alle mennesker på jorden opplever prøvelser i livet. Jo mer jeg snakker med vedkommende, desto mer begynner jeg å se på dem som en venn, og ikke en som tilsynelatende er feilfri.

Amelia C., 15 år, Idaho, USA

Bare vår himmelske Faders mening betyr noe

I sin tale på oktoberkonferansen i 2016, “Er jeg god nok? Kommer jeg til å klare det?” sier eldste J. Devn Cornish i De sytti: “Den eneste meningen om oss som betyr noe, er hva vår himmelske Fader mener om oss. Vennligst spør ham oppriktig hva han synes om dere. Han vil elske og irettesette, men aldri ta motet fra oss.” Når jeg tenker at jeg aldri vil bli like god som menneskene rundt meg, vender jeg meg til min himmelske Fader og prøver å huske at jeg er en datter av en kjærlig Gud som er villig til å hjelpe meg å nå mitt fulle potensial og bli den han vet at jeg kan være hvis jeg søker ham.

Amanda M., 19 år, Paraná, Brasil

Be om selvtillit

Jeg pleide å sammenligne meg med andre som jeg mente lå langt foran meg, ikke mist personer som var mer økonomisk stabile. Hver gang jeg ba til vår himmelske Fader, ga han meg selvtillit. Jeg visste at uansett utfordring ville Gud hjelpe meg fordi han ikke gir oss en oppgave uten at han gjør det mulig for oss å utføre den (se 1 Nephi 3:7; 17:3).

Joshua O., 19 år, Lagos, Nigeria

Svarene tar sikte på å gi hjelp og perspektiv, og er ikke å betrakte som offisielle uttalelser om Kirkens lære.

Hva er dømmekraftens gave?

Skriftene omtaler det å “prøve ånder” som en Åndens gave (1 Korinterbrev 12:10; L&p 46:23). Det betyr “å vite eller forstå noe ved Åndens kraft... Den innebærer at man kan forstå menneskenes sanne karakter og også åndelige tilkjennegevissers opphav og betydning” (Veiledning til Skriftene, “Dømmekraftens gave”, scriptures.lds.org).

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum har sagt at dømmekraftens gave kan hjelpe oss å (1) “avdekke skjulte feil og skjult ondskap hos andre”, (2) “oppdage skjulte feil og skjult ondskap hos oss selv”, (3) “finne og frembringe det gode som kan være skjult i andre” og (4) “finne og få frem det gode som kan være skjult i oss” (“Et årvåkent blikk”, *Liahona*, des. 2006, 19).

Hva syns du?

“Hvordan kan jeg unngå at elektronikken min distraherer meg, særlig i kirken og på Seminar?”

Send ditt svar og, hvis ønskelig, et høyoppløselig bilde innen 15. juli 2018 på liahona.lds.org (klikk på “Submit an Article or Feedback”).

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

OPPDAG DINE

Av Justina Lichner

Det virker som om alle alltid sier: "Om du bare visste hvor god du er." Sannheten er at noen ganger vet du ganske enkelt ikke hvor god du er. Når vi ikke føler oss som den smarteste, hyggeligste, peneste, morsomste og mest talentfulle, synes selvsikkerheten vår å avta.

Men tenk på dette: Vi er alle sønner og døtre av vår himmelske Fader. Som sådan har han gitt oss unike gaver og talenter for å hjelpe oss å oppfylle vårt guddommelige potensial. Når vi oppdager disse gavene, blir vi minnet om vår guddommelige verdi som Hans barn, og vi kan komme nærmere Ham og hjelpe andre å gjøre det samme.

dette skriftstedet: "Slutt å stride med hverandre, slutt å tale ondt om hverandre" (L&p 136:23). Hvilke gaver kan du utvikle ved hjelp av denne oppfordringen? Gaven å tale vennlige ord, gaven å berolige andre, gaven å vise tilbakeholdenhet osv. Og det er bare fra ett vers! Å lese i Skriftene og lytte til Åndens tilskyndelser kan hjelpe deg å oppdage dine gaver.

OPPDAG DINE GAVER

Her er ni forslag for å hjelpe deg å oppdage noen av dine gaver som ikke er fullt så opplagte.

1. Be andre om å si det til deg. Noen ganger ser vi ikke i oss selv det andre kan se i oss. Be en venn, slektning eller leder i Kirken om å skrive litt om en gave eller et talent han eller hun ser i deg.

2. Se etter gaver i motgang. I vanskelige tider kan vi velge mellom å la våre beste eller vår verste egenskaper komme frem. Når du har det vanskelig, kan du fokusere på å oppdage og bruke dine beste egenskaper og gaver.

3. Be om hjelp til å gjenkjenne dine gaver. Vår himmelske Fader kjenner vårt guddommelige potensial. Hvis vi har vanskelig for å se dette i oss selv, kan han hjelpe. Du kan be om hjelp til å gjenkjenne dine gaver.

4. Vær ikke redd for å utvide. Utvikler vi bare gavene vi allerede vet om, fordi vi er for redde for å gjøre noe vi ikke har gjort før? Da er det på tide å prøve noe nytt og oppdage ukjente gaver.

5. Gransk Guds ord. Vår himmelske Fader hjelper oss å oppdage og utvikle våre gaver ved hjelp av ledetråder som finnes i Skriftene – vanligvis ved oppfordringer til å handle. Ta for eksempel

6. Se inn i deg selv. Noen ganger kommer våre beste egenskaper frem når vi ikke fokuserer på oss selv, men i stedet fokuserer på hvordan vi kan samarbeide med og hjelpe andre. Når vi gjør dette, vil vi se at vi har mange Kristus-lignende gaver.

7. Tenk på personer du ser opp til. Hvem er noen av dine forbilder? Du kan lage en liste over alle gavene dine forbilder har, og istedenfor å fokusere på hvilke gaver dere ikke har til felles, kan du glede deg over dem dere har til felles.

8. Reflekter over familien din. Hvilke gaver har du som dine søsken, foreldre eller besteforeldre også har? Gå

GAVER

videre! Gransk din slektshistorie, oppdag historier, og finn enda flere gaver du deler med familien din.

9. Motta eller les din patriarkalske velsignelse. Velsignelsen nevner kanskje gaver du har og burde utvikle, og den kan også vise deg til den vei som vil føre til at du oppdager andre nye gaver og talenter.

BLI FULLKOMMENGJORT I HAM

Vi behøver ikke å være best i alt for å vite at vi er verdifulle barn av Gud. Vi trenger bare å være ivrige etter å oppdage og utvikle våre gaver og talenter – ved Jesu Kristi forsoning kan vi da bli fullkomne i ham (se Moroni 10:32). ■

Artikkelforfatteren bor i Rheinland-Pfalz, Tyskland.

ØNSKET OM Å OPPDAGE

“Jeg vet at vår himmelske Fader har mange gaver og talenter som han ønsker å gi oss, ‘men som er avhengige av at vi ber om dem. Velsignelser krever en viss innsats fra vår side’ (Bible Dictionary, ‘Prayer’).”

Eldste Mervyn B. Arnold i De sytti, “Hvor er jeg? Hvordan oppdage og utvikle dine åndelige gaver og talenter”, *Liahona*, des. 2014, 61.

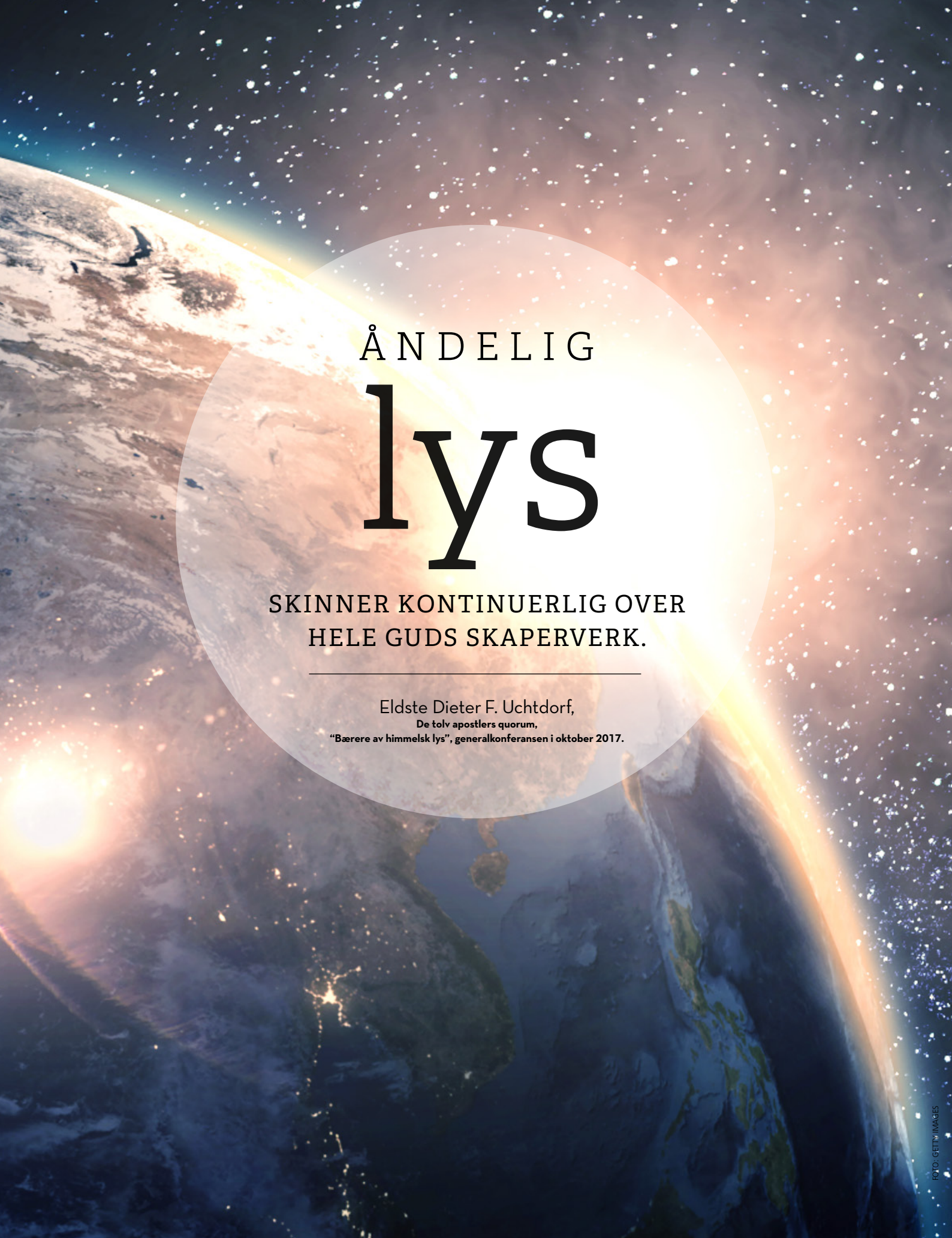
HJELP ANDRE Å OPPDAGE GAVER

Vi ser ting i andre som de kanskje ikke kan se i seg selv. Denne uken kan du dele dette med en venn eller et familiemedlem. Her er noen spørsmål du kan stille deg selv som kan hjelpe deg å oppdage andres gaver.

1. Hva er noe de har gjort for å hjelpe deg?
2. Hva liker du ved dem?
3. Hva er de flinke til?
4. Hva prøver de å bli bedre på?

OMSORG

ETTERTANKE

ÅNDELIG lys

SKINNER KONTINUERLIG OVER
HELE GUDS SKAPERVERK.

Eldste Dieter F. Uchtdorf,
De tolv apostlers quorum,
"Bærere av himmelsk lys", generalkonferansen i oktober 2017.

Lyset er alltid der

Av eldste Dieter F. Uchtdorf
i De tolv apostlers quorum

På mine flyvninger over hele verden som flykaptein var jeg alltid fascinert av hvor praktfullt og fullkomment Guds skaperverk er. Jeg syntes forholdet mellom jorden og solen var ekstra spennende. Jeg anser det som en dyptgripende konkretisering av hvordan mørke og lys er til.

Som vi alle vet, blir natt til dag og dag til natt hver 24-timersperiode.

Hva er så natten?

Natten er ikke noe annet enn en skygge.

Selv på de mørkeste netter slutter ikke solen å sende ut sitt lys. Den fortsetter å skinne like sterkt som alltid. Men halvparten av jorden er i mørke.

Fravær av lys fører til mørke.

Når nattens mørke faller på, blir vi ikke fortvilet og redde for at solen er slukket. Vi påstår ikke at solen ikke er der eller at den er død. Vi forstår at vi er i en skygge, at jorden vil fortsette å rotere, og at solens stråler til slutt vil nå oss igjen.

Mørke er ikke en indikasjon på at det ikke finnes lys. Som oftest betyr

det ganske enkelt at vi ikke er på rett sted til å motta lyset.

Åndelig lys skinner kontinuerlig over hele Guds skaperverk.

Det er opp til oss å være på rett sted til å se Jesu Kristi evangeliums guddommelige lys og sannhet. Selv når natten har falt på, og verden synes mørk, kan vi velge å vandre i Kristi lys, holde hans bud og tapert vitne om at han lever og om hans storhet.

Hver gang dere vender deres hjerte til Gud i ydmyk bønn, vil dere oppleve hans lys. Hver gang dere søker hans ord og vilje i Skriftene, blir lyset sterkere. Hver gang dere legger merke til noen i nød og ofrer deres egen komfort for å strekke dere ut i kjærlighet, vil lyset vokse og svulme. Hver gang dere avviser fristelse og velger renhet, hver gang dere søker eller gir tilgivelse, hver gang dere tapert vitner om sannheten, jager lyset bort mørket og tiltrekker seg andre som også søker lys og sannhet. ■

Fra en konferansetale i oktober 2017, da eldste Uchtdorf var annenrådgiver i Det første presidentskap.

Født 6. november 1940 i
**Ostrava,
Tsjekkoslovakia**

Han ble medlem av Kirken i 1947
i Zwickau, Tyskland.

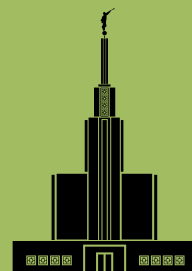
Oppholdt som medlem av
**De tolv apostlers
quorum**
2. oktober 2004

Som gutt ble han
og familien hans
flyktninger

da de flyktet fra
Tsjekkoslovakia
til Tyskland,
og deretter fra
Øst-Tyskland til
Vest-Tyskland.

Ble viet til
Harriet Reich i
**Bern
Sveits
tempel**
i 1962

Han arbeidet for
**det tyske
flyselskapet
Lufthansa
som pilot.**

Han ble kaptein da
han var 29 år.

LA DITT LYS SKINNE

Hun viser sin kjærlighet

HEI!

**Jeg heter Love
[kjærlighet].**

**Jeg lar mitt lys skinne
ved å vise kjærlighet
til min familie.**

Om meg

Jeg bor i Nigeria. Det er et land i Afrika. Jeg bor sammen med mine foreldre og brødrene mine. Min yndlingssang er "Alle verdens barn". Min favorittskriftsted er 1 Nephi 3:7.

Nær templet

Vi bor i nærheten av Aba Nigeria tempel. Det tar bare fem minutter å gå dit! Jeg blir så glad når jeg besøker templet. Jeg forbereder meg til jeg kan komme inn for å utføre dåp.

Det beste stedet å være

På mandager minner jeg brødrene mine om familiens hjemmeaften. Jeg liker når far lager middag og vi alle danser sammen. Hjemmet er det beste stedet å være.

Arbeid og lek

Etter skoletid hjelper jeg mor med husarbeidet. Jeg hjelper også brødrene mine med skoleoppgavene sine. Jeg har ikke mye tid til å leke, men jeg elsker å sykle og å lage drager. Jeg føler vår himmelske Faders kjærlighet når jeg viser kjærlighet til familien min.

Jeg hjelper brødrene mine

Hver morgen vekker jeg mine yngre brødre til familieandakt. Vi synger salmer, studerer Skriftene og kneler og ber sammen. Så hjelper jeg dem å gjøre seg klar til skolen. Jeg føler jeg skylder min himmelske Fader å elske og hjelpe mine søsken.

HVORDAN KAN DU SKINNE?

- Les for en bror eller søster.
- Spør din mor eller far hvordan du kan hjelpe til.
- Påminn familien om familiebønn.

SEND OSS EN STJERNE!

Jesus ba oss om å "la [vårt] lys skinne for menneskene" (Matteus 5:16).

Hvordan kan du la ditt lys skinne? Send et bilde av din stjerne sammen med din historie, et bilde og mors eller fars tillatelse til liahona@ldschurch.org.

“Når min mor meg trenger, villig hjelper jeg. Jeg vil så gjerne gjøre godt, alltid være grei” (Barnas sangbok, 71).

Anton fulgte med mens datamaskinen lastet inn nivå seks for det som virket som millionte gang. Han trakk pusten dypt og begynte å bevege seg gjennom labyrinten, fly over fargerike pigger og gjennom brennende tunneler. Han trampet fortere med foten etter hvert som han nærmet seg mållinjen.

“Anton?” Det var mors stemme. Hun hørtes ut som om hun trengte noe.

“Ikke nå!” tenkte han. Han hoppet over nok en pigg og løp dypt gjennom en ny tunnel. “Ja?” sa han, uten å flytte blikket fra skjermen.

“Kan du være så snill å få Felix i pyjamasen og lese en historie for ham? Jeg må bli ferdig med å rydde på kjøkkenet.”

“Eh...” Han var så nær! Han svingte gjennom en siste piggete gang, over nok en flamme, forbi et glefsende uhyre og... JA! over mållinjen!

Datamaskinen lastet inn nivå syv. Det virket vanskeligere, men Anton kunne ikke vente med å prøve det. Han hadde arbeidet så hardt for å nå dette nivået. Anton trykket på pauseknappen og kikket opp på mor, som holdt hans lillebror Felix. “Kan jeg bare få noen minutter? Jeg kom akkurat til nivå syv!”

“Jeg trenger virkelig hjelp av deg,” sa mor. “Du kan gjøre et nivå til når du har tatt deg av Felix.”

Felix smilte. “Væl så snill?” sa han med sin lille to år gamle stemme.

Anton så på dataskjermen og sukket. “Greit.” Han måtte bare skynde seg så han kunne komme tilbake til spillet sitt.

Leggetid for Felix

Av Heidi Poelman

Basert på en sann historie

Han løftet Felix og bar ham opp trappen til rommet deres.

“Hvem er min favoritt-lillebror?” sa han, og stakk fingeren inn i den myke babymagen til Felix. Han blåste på magen hans og smilte mens Felix skrek av latter.

Anton kledde Felix i den dinosaurpyjamasen han likte best. Så løftet han Felix opp i sengen og gikk mot døren. Mor hadde bedt ham om å lese en historie for Felix også, men han hadde gjort det viktigste. Nå kunne han kanskje rekke *to* nivåer til før leggetid.

Akkurat da kjente Anton et napp i skjorten sin. Han så ned og så at Felix hadde klatret ut av sengen.

“Bjørn?”
spurte Felix.

Han løp til bokkurven sin og kom tilbake med en bok med en isbjørn på forsiden.

“Å, Felix, jeg har ting å gjøre!” sa Anton. Felix holdt boken over hodet og kikket opp på Anton med sine store, brune øyne.

Anton måtte bare flire. “Du godtar ikke et nei, gjør du vel? Ja vel, da.”

Anton satte seg på sengen til Felix, og Felix klatret opp i fanget hans. Anton slo opp på første side og leste mens Felix lente seg mot ham. Felix pekte på

hvert dyr på siden og øvde på å si navnene. “Seba... famingo... vajos.”

Da den var ferdig, lukket Anton boken og bredte dynen rundt Felix. “God natt, Felix,” sa han, kysset Felix på hodet og reiste seg for å gå.

Men da han gikk mot døren, hørte han den lille stemmen igjen. “Kose?”

Anton smilte. “Greit. Flytt deg inn. Jeg skal være her en stund.”

Anton la seg ned på puten. Akkurat nå hadde han

egentlig ikke lyst til å gjøre noe annet. Han smilte da Felix gjespet tungt og lukket øynene. Han følte seg lykkeligere enn han hadde vært hele dagen. Spillet kunne vente. ■
Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

Tortillaer og amigaer

Av Lindsay Stevens Tanner og Maryssa Dennis

Basert på en sann historie

“Hvis du ønsker en venn, må du vise at du bryr deg”

(Children’s Songbook, 262).

Adriana kjedet seg. Hun ønsket å leke med tvillingsøsteren Diana. Men Diana hadde dratt til markedet sammen med mamma for å kjøpe mat. Adriana sukket. Huset føltes veldig tomt. Hun skulle ønske at hun hadde blitt med dem.

Adriana bestemte seg for å besøke naboen Margarita. Margaritas barn var alle voksne, og hun var som en bestemor for Adriana. De hadde alltid mye moro sammen.

Adriana gikk ut. Den varme solen skinte på henne mens hun gikk til Margaritas hus. Hun stakk hodet inn døren. “Margarita, er du hjemme?”

“Sí, jeg er på kjøkkenet,” ropte Margarita. Adriana fant henne sittende ved kjøkkenbordet med bøyd hode. Hun så opp da Adriana kom inn.

“Hei, Adriana,” sa Margarita. Hun smilte litt. Men smilet virket trist.

“Er det noe galt?” spurte Adriana.

Margarita sukket. “Ingenting du trenger å bekymre deg for.”

“Hvordan kan jeg hjelpe henne å føle seg bedre?” tenkte Adriana. Margarita virket alltid glad når de laget mat sammen. “Kan jeg hjelpe deg å lage tortillaer?”

“Jeg har akkurat laget noen,” sa Margarita. Hun løftet et kjøkkenhåndkle og viste en stabel med tortillaer.

“Kan jeg hjelpe deg med å *spise* tortillaene, da?” spurte Adriana med et smil.

Margarita lo. “Selvfølgelig. La meg bare varme noen bønner som vi kan ha til dem.”

Adriana sto sammen med Margarita ved komfyren og rørte i de svarte bønnene i en gryte. Da bønnene var ferdige, bar hun dem til bordet. Margarita kom med tortillaene og osten.

Adriana tok en varm tortilla og spredte bønner over den. Så drysset hun osten over. Det så deilig ut! Adriana kunne nesten ikke vente med å ta en bit. Men det var noe hun ønsket å gjøre først.

“Kan jeg si en bønn?” spurte Adriana Margarita.

“Klart det.”

Adriana lukket øynene og foldet armene. “Himmelske Fader, vi takker deg for denne maten. Velsign den så den kan gjøre oss sunne og sterke. Og vær så snill å hjelpe Margarita med det hun måtte trenge. Jeg er glad for at hun er min venn. I Jesu Kristi navn. Amen.”

Adriana åpnet øynene. Margarita hadde et stort smil om munnen – et virkelig smil denne gangen. Mens de spiste, snakket de om skolen og sport og bøker.

Adriana elsket å snakke med Margarita.

Da de var ferdige med å spise, ga Adriana Margarita en stor klem. "Takk for maten. Det har vært kjempekoselig!"

Margarita klemte Adriana tilbake. "Takk skal *du* ha, Adriana. Jeg trengte en venn i dag."

Adriana strålte. "Jeg er glad for at vi er *amigas*."

"Jeg er også glad for at vi er venner," sa Margarita. "Vil du ikke ha resten av disse tortillaene med deg hjem? Jeg er så mett."

Adriana hink hoppet hele veien hjem. Hun var også mett – og ikke bare av tortillaer! Vennskapet hadde fylt henne fra topp til tå. ■

Artikkelforfatterne bor i Utah, USA.

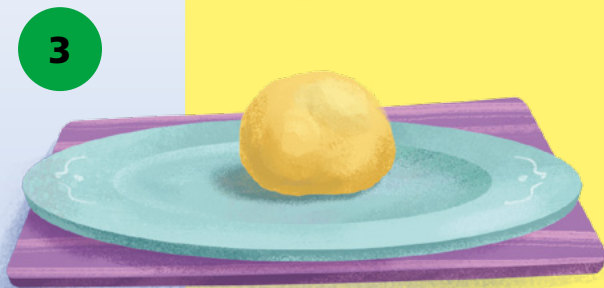
VENNSKAPSTORTILLAER

Disse enkle maistortillaene er perfekte å lage og dele med venner! Sørg for å få hjelp av en voksen.

2 kopper maismel

1,5 kopp varmt vann

1. Bland maismelet og det varme vannet. Elt deigen til den er myk.
2. Rull deigen til små baller. Legg en ball mellom to ark med vokspapir.
3. Bruk en tallerken eller stekepanne til å trykke kulen hardt sammen flere ganger.
4. Stek tortillaen i en stekepanne på middels varme. Når oversiden blir mørkere, snur du den for å steke den andre siden.
5. Fyll den med bønner og ost, og nyt!

Mirakelet

Inderlig ♩ = 68

Tekst og musikk: Shawna Belt Edwards

mp

mp

1. Je - sus kun - ne gå på van - net. — Han
2. Je - sus led og dø - de for meg. — Han

7

stil - let stor - men så den ro - lig ble. Han hel - bre - det den spe - dal - ske, — den
meg for - løs - te fra en gjeld så stor. Hans opp - stan - del - se har gitt meg — den

11

cresc. — mf

lam - me kun - ne gå, den blin - de se. Han met - tet tu - sen men - nes - ker med ba - re no - en brød, og
stør - ste ga - ve som er gitt til jord. Ja, hver gang jeg om - ven - der meg, da kan jeg bli helt ren. Og

cresc. — mf

© 2018 by Shawna Belt Edwards. All rights reserved.

Denne sangen kan kopieres til ikke-kommersiell bruk i kirken eller i hjemmet.

Denne notis må stå på alle kopier.

15 *f*
 dat - ter - en til Ja - i - rus opp - reis - te Han fra død.
 han har lov - et at jeg skal få bo hos ham i - gjen.

17
 Je - sus er en Gud av un-de-re. In - gen un - der er u -

21
 mu-li-ge for ham. Men av hans al - ler stør - ste un-de-re: Det mest vi -

24 1.
 dun-der-li - ge er, mi - ra-ke-let som frel - ser meg.

27 2. *mp* *molto rit.*
 meg. Mi - ra-ke-let som frel-ser deg og meg.

27 *mp* *molto rit.* *p*

Se en tekstet video av denne sangen slik at du kan synge med på children.lds.org.
 Klikk på "Music" and "Sing-Along Videos".

“Jeg vitner om at Jesus Kristus er vår gode hyrde, som elsker og bryr seg om oss. Han kjenner oss og la ned sitt liv for sine får. Han lever også for oss og ønsker at vi skal kjenne ham og utøve tro på ham. Jeg elsker og tilber ham, og jeg er dypt takknemlig til ham.”

Av eldste Dale G. Renlund

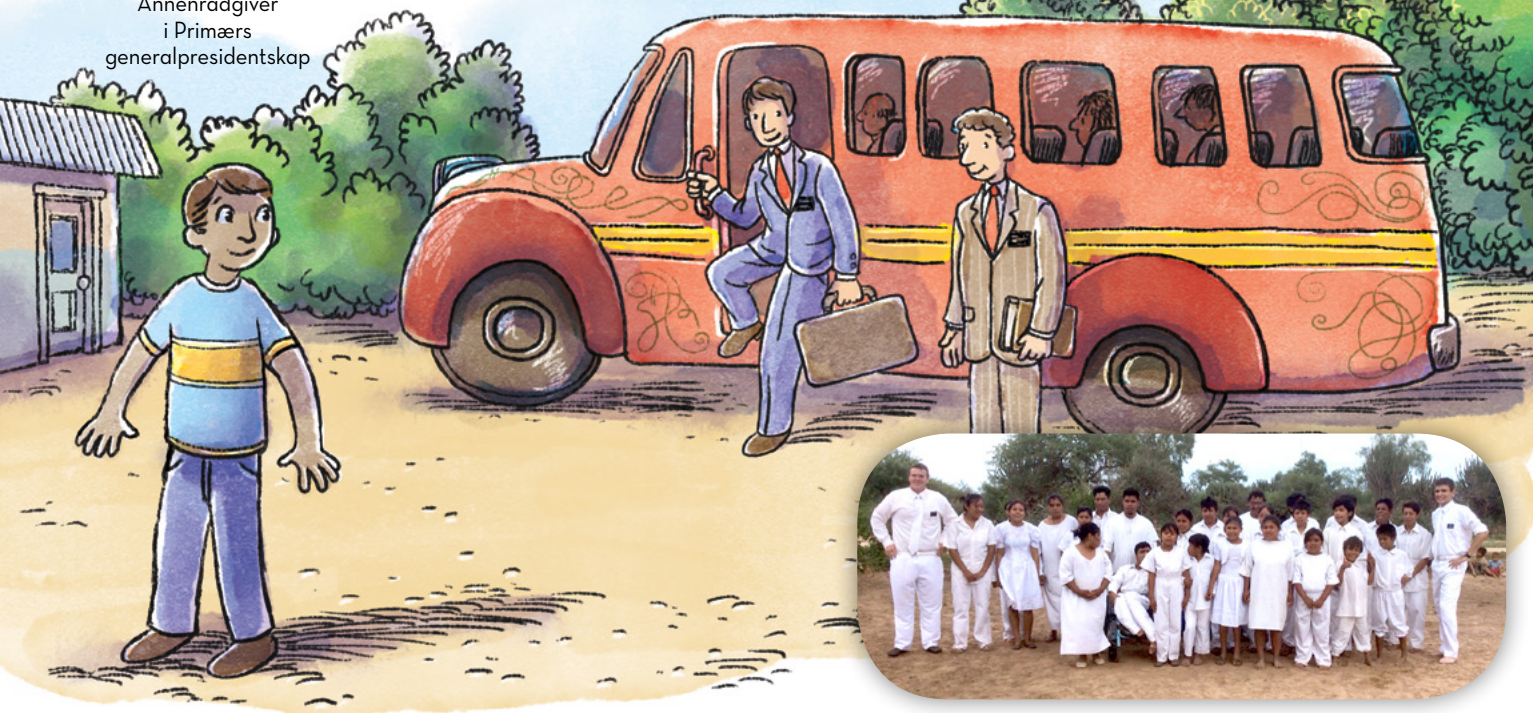
i De tolv apostlers quorum

Fra “Vår gode hyrde”, Liahona, mai 2017, 32.

Av søster
Cristina B. Franco
Annenrådgiver
i Primærs
generalpresidentskap

Vår himmelske Fader kjenner deg

Hver søndag i en liten by i Argentina møttes en gruppe mennesker under et tre for å lese i Skriftene og lære om evangeliet. Noen av dem var medlemmer av Kirken. Men mange av dem hadde ikke blitt døpt, og de ønsket virkelig å bli det!

De hadde imidlertid et problem. De bodde langt fra andre byer. Ingen ledere i Kirken hadde kommet for å besøke byen deres på en god stund.

Så fikk de høre at noen misjonærer var i en by ca. fire timer unna. Alle ga penger slik at én mann kunne kjøpe bussbillett til byen hvor misjonærene var. Da han kom dit, ventet han på busstasjonen. Han mente det ville være det beste stedet å finne misjonærene.

Etter noen timer så han to unge menn. Det var misjonærene! Han fortalte dem om menneskene i byen sin. Misjonærene og misjonspresidenten planla derfor en tur for å møte disse menneskene.

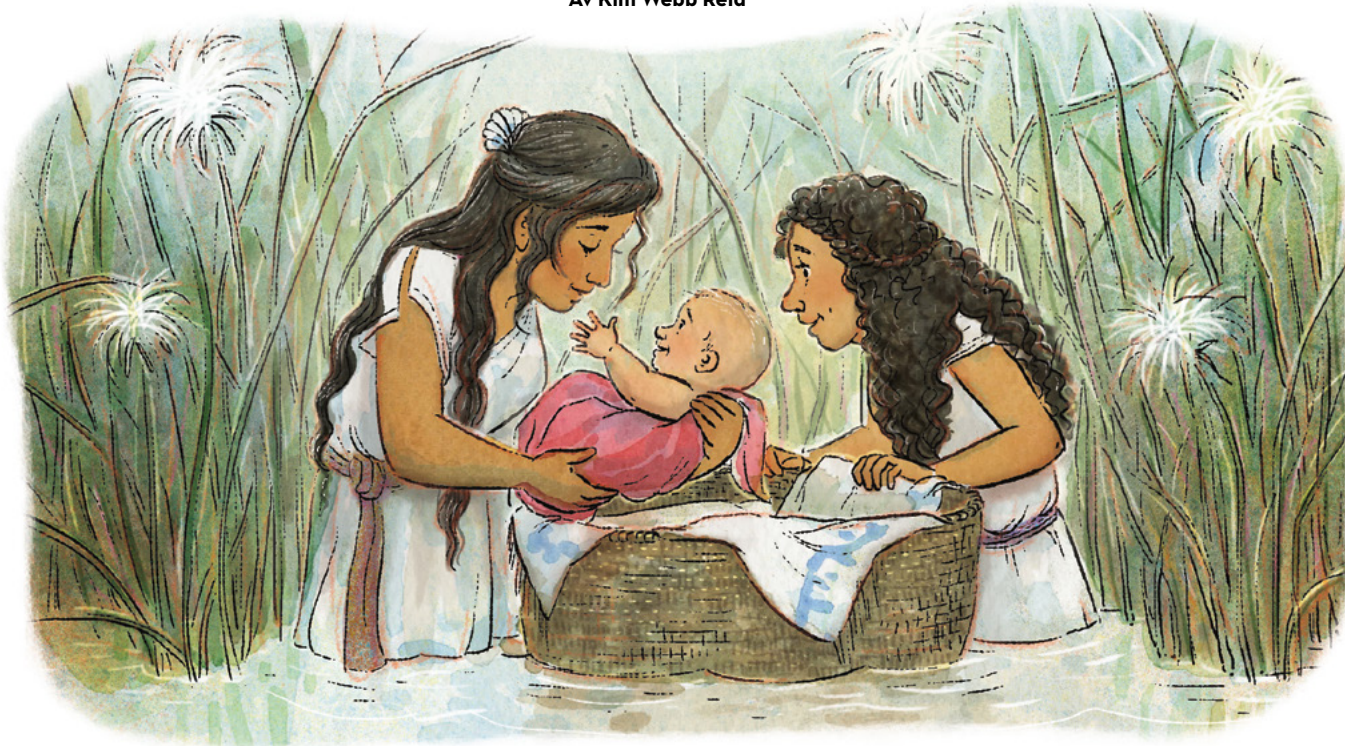
På dagen da misjonspresidenten og misjonærene kom, samlet mange seg for å møte dem. Nå kunne de som ikke var det, bli døpt. Etter å ha undervist dem i leksjonene, var de klare!

Den nærmeste elven var veldig langt unna, så de pumpet vann fra en brønn og fylte opp et flyttbart svømmebasseng. Det tok tre timer å fylle bassenget! I alt ble 27 kvinner, menn og barn døpt den dagen. De følte stor glede!

Vår himmelske Fader visste at disse menneskene ønsket å bli døpt, og han hjalp dem å finne misjonærene. Vår himmelske Fader kjenner også deg. Han vet hvor du er, hvem du er og hva du trenger. Han hører og besvarer dine bønner. Uansett hvor ensom du føler deg, er han alltid der. Du er aldri alene. Du kan alltid vende deg til ham. ■

Moses følger Gud

Av Kim Webb Reid

En dag fant en egyptisk prinsesse et hebraisk barn i en kurv.
Hun kalte ham Moses og oppdro ham til å bli prins.

Da Moses ble voksen, mislikte
han egypternes behandling
av hebreerne, deres slaver. Da
Moses forsvarte dem, ønsket
kongen av Egypt å drepe ham.
Moses måtte rømme. Så ba Gud
ham om å dra tilbake og frigjøre
det hebraiske folket.

Moses ba Farao,
kongen, om la det
hebraiske folket
dra. Farao sa nei. Gud
hjalp Moses å forbanne
landet slik at Farao
skulle ombestemme seg.
Fluer, lus og deretter
frosker fylte landet.
Til slutt sa Farao at
slavene kunne dra.

Da de dro, ombestemte
Farao seg og sendte
hæren sin etter dem.
Da Moses' folk kom til
Rødehavet, laget Gud
en tørr vei gjennom
havet slik at de kunne
unnslippe.

Gud ga Moses de ti bud.
Moses underviste folket
om dem på reisen til det
lovede land. Endelig var
de trygge og frie!

Jeg kan være som
Moses. Jeg kan følge
budene. Gud vil
hjelpe meg når jeg
forsvarer dem som
trenger hjelp. ■

Fra 2 Mosebok 2-34.

Jeg kan være en fredsstifter

**Av president
M. Russell Ballard**
fungerende president
i De tolv apostlers
quorum

VÅR HELLIGDOM PÅ SABBATEN

Hvis vi kan begynne å se på kirkesalen som en helligdom for tro og hengivenhet under nadverdsmøtet, vil vi alle bli velsignet.

Nadverdsmøtet er en fantastisk og herlig stund. Når vi kommer inn i kirkesalen og forbereder oss til å motta nadverden, skulle vi tenke på at vi befinner oss i en helligdom, et hellig og spesielt sted hvor vi kan tenke på Kristus og hans store og strålende misjon. Vi setter til side det som hører verden til, og tenker i stedet på det som er evig. Vi må legge bort mobiltelefonen og tenke på Jesus Kristus, den levende Guds Sønn.

Vi har bare 70 minutter hver uke til å fokusere på vår kjærlighet til Frelseren. Hvis vi kan begynne å se på kirkesalen som en helligdom for tro

og hengivenhet under nadverdsmøtet, vil vi alle bli velsignet.

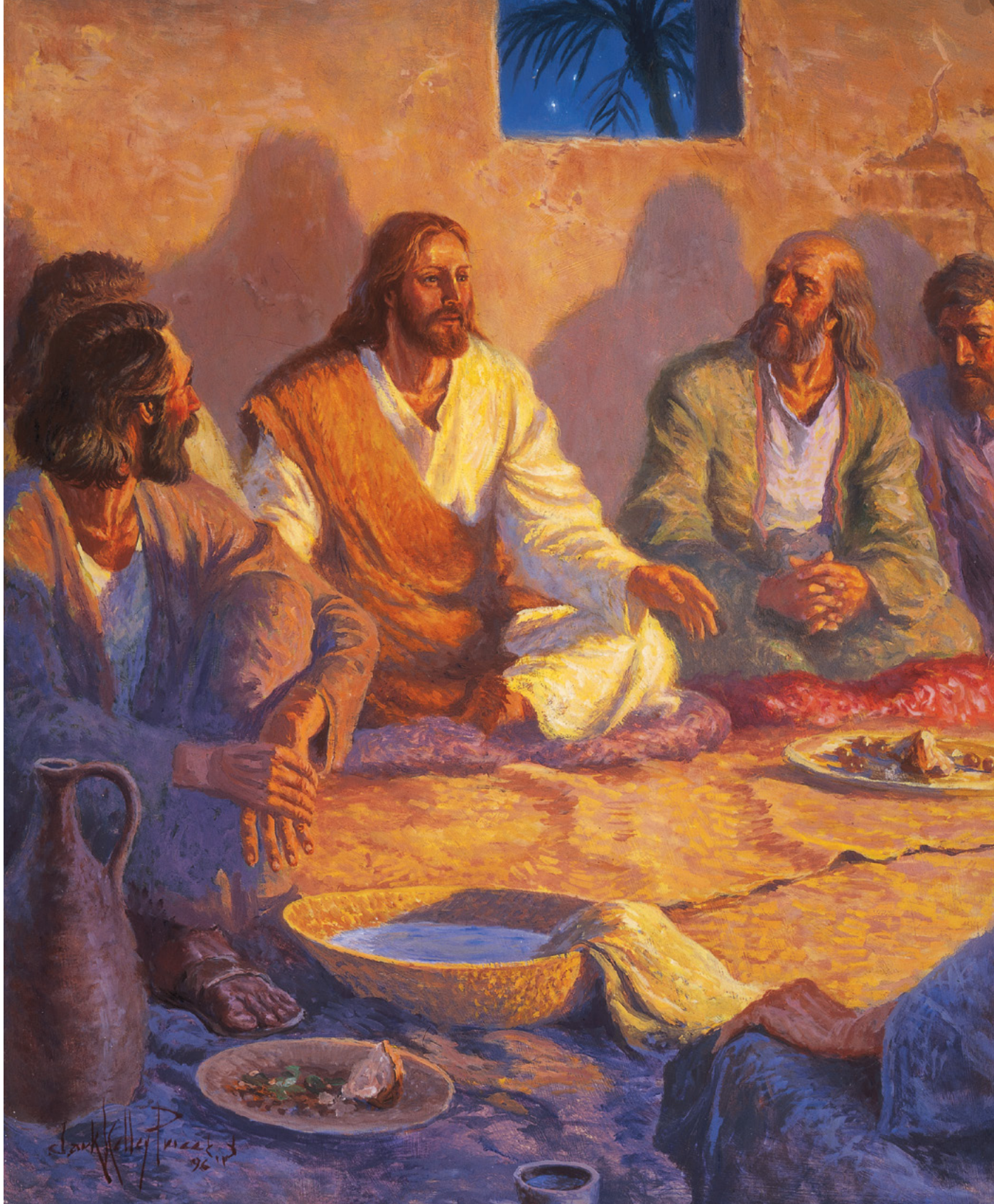
Når vi bygger opp Guds rike, kan ikke jeg tenke meg noe viktigere enn å ha et godt forberedt nadverdsmøte der talerne snakker om Kristus, vitner om Kristus og deler apostlenes og profetenes vitnesbyrd fra Skriftene og andre kilder.

Som kirke har vi vært fokusert på sabbatsdagen. Vi har gjort fremskritt, men vi er ikke der ennå. Vi

vil fortsette vår innsats til alle medlemmer og misjonærer er så åndelig motivert under sin tilbedelse på sabbaten at hver av dem sier til sine naboer, undersøkere og slektninger: "Kom og se. Kom på våre møter." Det er her vi ønsker å være.

Hvis vi alle gjør dette som kirke, vil de som tar imot vår invitasjon til å "komme og se", føle kraften i budskapet fra Jesu Kristi gjenopprettede kirke. Når de kommer til våre nadverdsmøter, vil de bli rørt, og evangeliets lys vil bli tent i deres hjerte og sinn. ■

Fra "The Chapel: Our Sabbath Sanctuary" på prophets.lds.org.

**DET SISTE MÅLTID,
AV CLARK KELLEY PRICE**

"Og da timen kom, satte [Jesus] seg til bords, og apostlene sammen med ham...

Og han tok et brød, takket og brøt det, gav dem og sa: Dette er mitt legeme, som blir gitt for dere. Gjør dette til minne om meg.

Likeså tok han kalken etter aftensmåltidet og sa: Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, som utgytes for dere" (Lukas 22:14, 19-20).

UNGE VOKSNE

UTHOLDENHETENS BALANSEKUNST

*Å følge disse tre prinsipper kan
hjelp oss til ikke bare å holde ut
men "ha glede til enden".*

44

18-ÅRINGER
ETTER UNGDOMS-
PROGRAMMENE,
HVA DA?

50

UNGDOM
HVORDAN DU KAN
UTVIKLE DINE
TALENTER

62

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE

